1946 ВСЕ ВПЕРІД ВСІ ВРАЗ! 1951



У.Р.С.Т. ДОВБУШ

„ВСЕ ВПЕРІД ВСІ ВРАЗ!“

МАТЕРІЯЛИ ДО ІСТОРІЇ УРСТ „ДОВБУШ“ ЗА РОКИ 1946 – 1951

МЮНХЕН — ФРАЙМАН 1951.

Обгортка арт. мал. М. Білинського

Виконано технічними засобами „Українського Самостійника"

Druck: Mittelbayerische Zeitung, Regensburg

Вам, Дорогі Друзі, — члени Проводу, сеніори, юніори та учні, — і Вам, симпатики Т-ва „Довбуш" на Фраймані, передаємо оці короткі підсумки праці за час п'ять-річного існування нашого спортового Товариства. Ці стрічки та світлини мають Вам у майбутньому пригадувати нашу спільну спортову працю в таборі та наше дружнє змагання до здійснення давнього, але правдивого клича проф. І. Боберського: „В здоровому тілі — здорова душа".

Ви, Дорогі Друзі, які роз'їхалися у різні части світа, напевно не забудете спільно пережитих днів дружньої співпраці і успіхів; але Ви не погодитесь напевно теж, щоб Вами вложений труд пішов в забуття серед нашого довкілля. Тільки завдяки Вашому збірному зусиллю ми осягнули те, що „Довбуш" добився до гарних успіхів (головно в ділянці боксу, копаного м'яча та столової ситківки, а останньо гокею на льоду), виробив собі добре ім'я серед чужо-національних груп та залишив по собі багато приятелів. Але вложена праця не сміє піти на даремно; її не сміє ніхто забути. Тому Провід Т-ва рішився, не жаліючи праці, видати оцю історію.

Сьогодні, коли ми розпорошені по різних країнах світу, знову серед чужого середовища, чекає нас та сама праця, тільки у зміненій формі. Віримо однак, що будете належно репрезентувати добре ім'я українського спортовця, а набутий Вами досвід і знання Ви зумієте використати на новому місці, незалежно від змінених умов життя, хоч вони й ставлять нашу молодь у досить тяжке положення. Але щоб досвід не пропав, рішились ми його утривалити в книзі, яку оце передаємо Вам у руки з побажанням, щоб створені нами спільно зразки праці стали дороговказом і наукою. Життєві умовини, хоч куди кращі для праці під матеріяльним оглядом, зате менше сприятливі під організаційним. Велика розпорошеність утруднює систематичну спортову працю. Крім того небезпеки, що постійно загрожують на-

шій молоді, як пiятика, карти та кнайпи, є розсадниками безділля та доводять до байдужности до суспільної роботи.

Названі перешкоди сильно можуть підважити ідейні підстави українського спортового виховання. Тому на Вас, Друзі, лежить велике завдання, щоб уможливити нашій молодій ґенерації осягти спортове виховання у правдивому розумінні цього поняття.

Хай же ж картина Вашої праці в минулому стане для Вас заохотою до нових зусиль, щоб Ви зуміли сповнити своє завдання, яке на Вас вкладає суспільність.

Спортові клюби мають бути для молоді школою волі й характеру, а тіловиховання не може бути самоціллю, але середником до осягнення фізичного, духового й морального здоров'я одиниці й суспільности. Правдивий спортовець має бути і завжди залишитись ідеалістом. Він мусить пам'ятати, що усі осяги і надбання так індивідуальні, як і збірні, мають служити одній цілі, скріпленню й ростові своєї нації. А це нелегко осягти, зокрема в сучасному розпорошенні. Тому утримуймо, Друзі, постійний зв'язок зі собою, обмінюймося думками й плянами та піддержуймо дальше нашу дружбу. Доложім всі , кожний на свойому місці, труду до оживлення громадського і спортового життя, а це дасть Вам повне вдоволення з виконаного обов'язку. Віримо, що наш труд, вложений в розбудову громадського життя, буде цеглиною до тієї будови, що їй на ім'я Україна, і віримо, що й наш труд причиниться до звільнення наших земель від ворога. Бажаю Вам, Друзі, зустрітися на рідних землях при спільній спортовій праці, якої ми вчилися в нашому „Довбуші!" Хай гарні хвилини минулого, які має зберегти передана Вам книга, стануть основою успішної праці в майбутньому, — на чужині й у себе дома!

Адам Антонович

Чікаґо, 23. II. 1951.

Ігор Шанковський

Табір Фрайман та його історія

У північній частині Мюнхену, при вул. Інґольштедтерштрассе, в колишніх казармах СС-ів розкинувся табір ДП, популярно названий „Фрайман" (урядова назва Варнер-Касерне, на пам'ятку американського сержанта Варнера, що визначився в боях проти німців). Це інтернаціональний табір, що постав у 1945 р. Першими мешканцями табору були поляки та югослави, переважно звільнені кацетники з Дахау та колишні полонені польської й югославської армії. Від самого початку існування табору зуміло в ньому приміститись приблизно 1000 українців, переважно галичан, колишніх примусових робітників, що їх гітлерівські людолови загнали з-під рідних стріх на примусові роботи до Мюнхену і його околиць.

В цьому ріжношерстному таборі спортове життя майже не існувало. Вправді за табором містилася прекрасна спортова площа, але її цілком занедбали, роз'їздили автами, пообривали сітки на воротах до гри копаного м'яча, понищили біжні та скочні так, що колись чудовий стадіон СС-ів перекинувся в пустку та руїну. І тільки діти, снуючи свої дикі мережі забав, будували на залишках піску скочень свої фортеці та закидували їх пушками унрівських консерв, немов бомбардуючи їх з літаків, чи обстрілюючи з гармат.

Приїзд групи української інтеліґенції з Відня, в лютому 1946 р., збільшив кількість українців на Фраймані. Життя потекло жвавішим руслом. Засновуються гуртки українського Пласту під проводом Б. Чехута та Кучер. Час від часу можна вже бачити кількох молодих людей, що, правда, досить невміло та проте настирливо стараються забити м'яча до знищених воріт грища.

Недалеко від Мюнхену існував, до половини 1946 р. великий український табір Мюнхен-Карльсфельд. Українське життя плило в ньому повним річищем і це було солею в оці большевиків, що засипували американську владу нотами й протестами й вимагали ліквідації цього

осідку українських „націоналістів". Американці мусіли піти назустріч своїм „союзникам" і рішили ліквідацію карльсфельдського табору та переселення його мешканців до таборів у Берхтесґадені, Міттенвальді й на Фраймані. Згідно з цим розпорядженням американської влади велика кількість українців прибуває на Фрайман і, таким чином, кількість українців на Фраймані помітно зростає. В цьому самому часі поляків з Фрайману переносять до інших таборів поза мюнхенською округою, а на їх місце привозять балтійців і росіян. Від половини 1946 р. балтійці, росіяни й українці — це основні національності табору. Інтернаціональна суміш фрайманського табору корисно вплинула на розвиток українського спортового життя, заохочуючи українців до змагань за кращість з часто заавансованими чужо-національними спортовцями.

Рік 1947. приніс нові зміни в національному складі табору. Фрайманських росіян і калмиків переносять до сусіднього табору Шляйсгайм, а на їх місце прибувають з цього табору українці, — колишні мешканці табору Фюссен. Югославів теж переносять до інших таборів і на Фраймані залишаються тільки українці та балтійці, що живуть зі собою в добросусідських взаєминах. Проте такий стан не тривав довго, бо вже незабаром частину українців переносять до табору в Стефанскірхені, а з блоку „А" роблять „інтернаціональний переходовий табір еміґрантів до США". Вкоротці минає й те; переходовий табір переносять назад на Функ-касерне, а до блоку „А" прибувають знова югослави, а в 1949 р. велика група українців з Ашаффенбурґу й інших розв'язаних українських таборів.

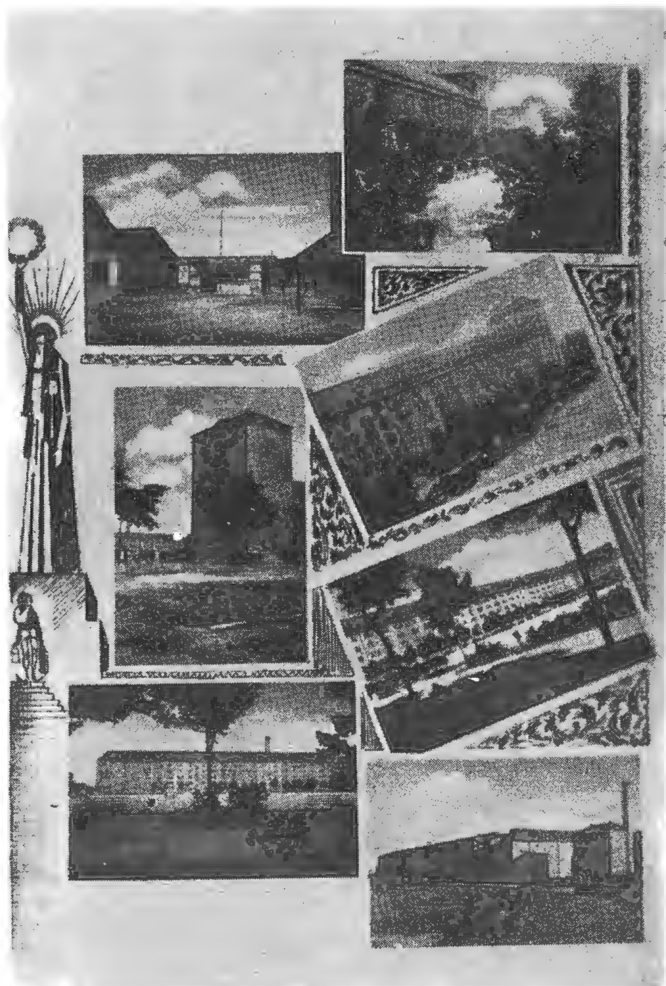
Такий стан населення залишається й до хвилини писання цих рядків (кінець 1949 р.).

Серед різношерстної фрайманської публіки українці творили в цьому часі найбільшу національну групу (2500 душ), що має зглядну більшість на приблизно 5000 населення табору. Це, до певної міри, „панівна" нація на Фраймані, що своєю організаційною й торговельною діяльністю надає тон на Фраймані й робить враження, що це чисто український табір.

Сам табір положений на окраїнах Мюнхену, що зачисляються ще до його передмість. До найближчої трамваєвої зупинки приблизно 4 км. і населення табору, яке працює чи має до полагодження в місті якісь справи, доїздить до нього автобусом.

На приїжджих сам табір робить досить погане вра-

ження. Колосальні, сірі масиви блоків, що перші кидаються ввічі вступаючій на терен табору людині, насувають моторошні почування; якась мовчазність, понура маєстатичність пробиваються зі стін казарм — і тільки безжурний крик дітей, що всюди почувають себе добре, щоб тільки було товариство до забав, розвіває трохи понурий настрій і людина, струснувши зі себе перше враження, входить в коридори...



Загальний вид „Варнер-казерне" на Фраймані-Мюнхен

І знову клопіт: незрахована кількість кімнат, закутів, виступів, заглиблень, входів та виходів насуває думку, що ви в передісторичних лябіринтах або в гробі єгипетського фараона.

Зате, коли ви, по важких трудах, виберетесь на дев'ятьповерхову вежу при блоку „А" (там же, на п'ятому поверсі, домівка УРСТ „Довбуш"), вашим очам відкривається прекрасний вид на Мюнхен, що розкинувся широко на тлі синявих, мріючих гір.

І ви призвичаюєтесь, з часом, до фрайманських казарм... Запам'ятуєте число своєї кімнати і поверх, і включаєтесь у метушню та клопоти таборового життя.

І дивлячись на ту метушню старих і зовсім молодих представників сірої маси — ДП, лицем, мимоволі, пробігає усмішка...

Чи думалось, колись, будівничим Третього Райху, що будували ці колоси своїм вибранцям, чи думалось стрункимлавам СС-ів, які, колись, шикувались на просторій площі наших казарм, що по їх слідах ступатимуть похилені, жадні на новини і сензації вигнанці, бавитимуться їхні діти та сушитиметься білля людей „нижчої" раси?...

Мабуть ні...

А все ж таки глузлива доля насміялася навіть над „Юберменшами"!

Тепер вони проходжуються попри казарми та гірко посміхаються, а їхні обличчя виражають не то здивування не то жаль за чимось втраченим...

А казарми стоять...

Горді минулим, байдужі до сучасного, та з надією на майбутнє.

Проте, вичитати цього по них не можна. Треба догадатися...

Скалки ніжного сонця цілують їхні оббиті стіни, шаліючі бурі стрічають в них незборимі перешкоди, хриплий голос гучномовця оббивається об їхні стіни і привітно зустрічає їх кожного ранку дзвінкий регіт дітей. А вони все однаково байдужі...

І до них пристосовуються мешканці.

Сонні, понурі, нецікаві та повільні з бідою пхають вперед своє існування, судорожливо чіпаючись за життя, без смутку, але й без радости, без клопотів, але й без надій...

І хочеться сміятись і скаженіти, плакати та радіти, бігти до чогось, кудись змагати, і в тій же хвилині якийсь голос підказує: куди, навіщо це, пощо? Чи ж не все одно?..

В таких умовах, шановні читачі, творилося спортове життя в нашому таборі, заснувалось українське спортове товариство і працює вже понад три роки. В цій праці здобуло воно поважні осяги.

На IV. Загальних Зборах УРСТ „Довбуш", дня 19. IV. 1949, Микола Пасіка казав: „Товариство плило проти хвилі упередження і нефаховости громадянства, одначе своєю невпинною працею і осягами все перебороло". Суща правда! Труднощі, що їх поборено, надлюдські зусилля ініціяторів і їхнє сталеве завзаття, що мало на меті збудити зі сну, отупіння і бездіяльності українську молодь і не допустити її до цілковитої деморалізації, заслуговують на те, щоб накреслити коротку історію цих змагань і зусиль. Накреслюючи коротку історію УРСТ „Довбуш", присвячую її нашим провідникам з А. Антоновичем на чолі, керівникам окремих ланок, усім змагунам і громадянам, які своєю жертвенною працею причинились для розвитку українського спорту на Файмані.

Праця від основ

Балачки про заснування українського руханково-спортового товариства на Фраймані почались, як тільки на Фрайман прибули українці з карльсфельдського табору. Серед них було багато людей, які вміли і хотіли правадити спортову діяльність, а перш-за-все Адам Антонович, відомий учитель руханки.

До цього часу важко було на Фраймані розвинути спортову діяльність. Вправді існував на Фраймані Український Комітет і при ньому спортсвий референт, Остапенко, але його зусилля зорганізувати спортову секцію при Українському Комітеті розбивались на незрозумінні українського громадянства й нехоті польського начальства табору, що ніяк не хотіло дати „русіном" спортових приладів. Крім цього не багато було охочих вправляти руханку, чи займатись спортом, тим більше, що не було заавансованих спортовців, які могли б зайнятись вишколом молоді.

Вже в транспорті „віденців" прибули люди, які розумілися на спорті і які пізніше зіграли певну ролю в розвитку спорту на Фраймані, як напр., мґр. Володимир Комісар, Володимир Кучер, Рубель і інші, але з приїздом

„карльсфельдців" справи посунулись вже так далеко, що дня 7. VI. 1946 скликано на Фраймані сходини української молоді (в залях української народньої школи), з метою обговорення організації спортового товариства. Сходини відкрив Остапенко, спортовий референт при Українському Таборовому Комітеті, який в коротких словах склав звіт зі спортової праці, яку до того часу провадили українці на Фраймані. Опісля забрав слово А. Антонович, що в обширному рефераті представив значення спорту і виказав конечність існування спортового товариства на Фраймані. Антонович казав: „З огляду на те, що на Фраймані є мало активних спортовців, треба починати працю від основ... Нам потрібні тренери й тренінґи, нам потрібна карність, пильність і обов'язковість. Коли ми все це матимемо, то в скорому часі доб'ємось результатів".

У висліді дискусії, що мала місце на цих перших сходинах української молоді на Фраймані, рішено одноголосно зорганізувати українське руханково-спортове товариство на Фраймані і з тією метою створити Ініціятивний Комітет, що мав би почати працю у всіх ділянках спорту та в короткому часі підготовити скликання Основуючих Загальних Зборів. В склад Ініціятивного Комітету ввійшли: А. Антонович, як голова, М. Тріль, як заступник голови, М. Цюрак, як секретар, Остапенко, як господар, і Дмитраш, як скарбник. Як керівників окремих спортових ланок вибрано: легкоатлетика — Ярослав Рубель, копаний м'яч — І. Ціхонь, спортові гри — М. Тріль, бокс-дужання — Кохан, столовий тенніс — Олійник, шахи — М. Цюрак, плавання Я. Рубель.

Ініціятивний комітет з місця приступив до праці. Визначено дні на тренінґи окремих ланок. На першому легкоатлетичному тренінґу було 7 учасників, у тому 1 дівчина. Відбуто теж перший тренінґ копаного м'яча, на якому було 13 копунів. На першому проруху було цілком задовільне число учасників, що після руханки з запалом взялись до відбиванки. Ініціятивний Комітет відбув засідання в дні 11. VI. 1946, на якому рішено, що Основуючі Загальні Збори відбудуться в дні 26. VI. 1946, при чому устійнено порядок нарад. Рішено також звернутися до Українського Комітету в справі домівки для майбутнього товариства і до Інтернаціонального Спортового Комітету в справах виряду і тренінґів, яких брак давався сильно відчувати. Ініціятивний Комітет відбув ще свої засідання в днях 14. VI. і 25. VI. 1946, на яких окремі референти склали звіти з праці в сво-



Провід „Довбуша" в році 1947. п'ятий зліва: Голова Т-ва А. Антонович.

їх ділянках. Інтернаціональний Спортовий Комітет пішов на руку українським спортовцям і дав трохи спортового виряду (черевики для копунів, тощо). Решту виряду добули з великим трудом самі спортовці. Погода цього року була погана, дощ ляв майже без перерви й тренінґи треба було обмежити до мінімум.

Врешті прийшов довго-очікуваний день, в якому відбулись Основуючі Загальні Збори українського спортово-руханкового товариства на Фраймані. Збори відбулись при великому зацікавленні місцевого громадянства. Було присутніх около 200 осіб. Збори відкрив голова Ініціятивного Комітету А. Антонович, що привітав представників місцевого Українського Комітету, представників Управи табору, Пласту, Студ. Секції, та всіх присутніх на залі, по чому подав порядок нарад і покликав до президії М. Тріля, як предсідника, і М. Цюрака, як секретаря. По відчитанні протоколів засідань Ініціятивного Комітету і звітах окремих референтів приступлено до ухвалення статуту товариства (зразок РФК) і до вибору органів товариства. Виділ товариства вибрано в такому складі: голова — А. Антонович, 1. заступник голови — о. Шевчук, 2. заступник голови — М. Тріль, секретар — В. Іваник, касієр — Сидорак, госпо-

дар — Остапенко, начальник відділу мущин — Рубель, начальник відділу жінок — Добрянська, члени виділу — Куровицький, Дмитраш. До Контрольної Комісії вибрано д-р Хробака, о. Даревича, проф. Гороха, проф. Шанду, Гижого; до Мирового Суду — д-р Тершаківця, сотн. Домбровського і мґр. Хамова. Під час нарад Комісії, що приготовляла вибори, учасники Зборів дискутували над назвою для руханково-спортового товариства. Запроєктовано такі назви:

Проф. Антонович — „Сокіл" (24 голоси), Цюрак — „Довбуш" (27 голосів), Василів — „Будучність" (3 голоси), Семчишин — „Чорноморці" (10 голосів), Ціхонь — „Булава" (7 голосів), Чапля — „Сян" (3 голоси). Більшістю голосів прийнято внесення Цюрака і названо товариство: „Довбуш". Вписове й місячну вкладку до товариства усталено на одну райхсмарку. Після дискусій, що намічували плян праці на майбутнє, закрито Збори.

Такий був початок УРСТ „Довбуш" на Фраймані.

На засіданні Проводу товариства, яке відбудося дня 26. VI. 1946., зараз по Основуючих Загальних Зборах, вибрано провідників окремих спортових ланок, що вже в найближчому часі мали взятися за працю, а саме: легкоатлетика — Рубель, копаний м'яч — Ціхонь, спортові гри — Кучер, шахи Цюрак, столовий тенніс — Олійник, бокс — Кохан, плавання — Рубель.

Перед нововибраним Проводом Товариства й керівниками окремих ланок стануло широке поле для праці. Проблема поширення спорту на маси й видобуття з неї укритих спортових талантів стануло перед ними на весь ріст.

Великою перешкодою в праці товариства був початково брак власної домівки. Також брак тренерів та виряду знеохочував членів, а зокрема змагунів. Провідники окремих ланок напружували усі сили, щоб хоч троха заповнити прогалини. Найбільш активною показалась на початку ланка копаного м'яча, яка за ініціятивою свого провідника, Ціхоня, здобула виряд та мала за табором відповідну площу. Розуміється, площа була цілком знищена і наші футболісти приложили всі свої сили, щоб привернути її до порядку. З цього часу участь на тренінґах ланки копаного м'яча була завжди дуже висока. З інших секцій на початку працювали тільки ланки „стук-пук" та шахова, що знайшли собі приміщення в Клюбі Молоді. Ланка боксу, майбутнього „козиря" Довбуша, не могла почати праці через брак приміщення.



Перший склад футбольної дружини 1946 р.

Беручи це до уваги, Провід „Довбуша" спрямував усі свої зусилля на те, щоб здобути власну домівку. Не вдалось йому це легко. Довгий час провізоричною домівкою товариства була кантина в бльоку „А". Іншою перешкодою був постійний брак фінансових засобів. Щоб здобути потрібні фонди для „Довбуша", перш-за-все на оплачення тренерів, рішено на сходинах Проводу, дня 3. липня 1946., покликати до життя Фінансову Комісію. Головою Комісії вибрано дир. Сидорака, членами — Куровицького, Остапенка, Фізера та Добрянську. Запроєктовано теж вибір зв'язкових на окремі поверхи, що мали зайнятися збіркою добровільних датків на УРСТ „Довбуш". На цих сходинах прийнято теж барви „Довбуша" (зелена та чорна).

Фінансова Комісія вив'язалась з покладених на неї завдань і „Довбуш" помалу почав ставати на ноги. Покликано до життя Фахову Комісію, до якої входили керівники окремих ланок. На перших сходинах цієї Комісії Тріль доручив провідникам ланок списати запотребування на виряд для змагунів, щоб інтервеніювати в цій справі в Інтернаціональному Спортовому Комітеті. На цій Комісії визначено також точні дні на переведення тренінґів, а саме: вівторок, четвер і п'ятницю.

Почали рухатись легко-атлети і участь в тренінґах по-

чала помітно збільшуватись. Для проведення тренінґів підшукано тренера-німця та зроблено перші спроби для переведення внутрішньо-клюбових легко-атлетичних змагань, що мали бути приготуванням змагунів до обласних і краєвих змагань, назначених через РФК. Ланка копаного м'яча мала вже за собою кілька змагань. Боксерська ланка почала також розвиватися під проводом тренера німця (Р. В. Губерс). Видано теж заклик до шкільної молоді, щоб творила спортові гуртки, члени яких числитимуться за доріст товариства й заступатимуть, в разі потреби, старших змагунів. У відповіді на цей заклик шкільна молодь масово ринула в ряди доросту товариства.

З оляду на розріст товариства Провід товариства подбав про столи, лавки, шафи, столи до стук-пук і вибрав Гумика першим домівкарем товариства. Нав'язується контакт з місцевим Пластом та проєктується спільна організація Дня Фізичної Культури. Для цього вибрано спеціяльну Комісію, що мала займатись організацією свята. Головою Комісії вибрано Тріля, а членами Рубля, Олійника та Дмитраша. Туристична секція організує першу прогульку до Міттенвальду та Ґарміш-Партенкірхен.

Тоді обличчя членів Проводу „Довбуша" прояснила усмішка перших успіхів...

Надходить довгожданий речинець Обласних легкоатлетичних змагань. Наших змагунів стартує 12 і вони займають два другі й одне третє місце. Український Комітет організує біг навпростець, в якому стартує 19 змагунів, з цього 7 юнаків. Вісім учасників дістало дипломи та нагороди, а саме: 25 пушок молока, 50 пачок шоколяди, 25 пачок ґуми до жуття та 500 РМ, з яких призначено 125 РМ на закуп книжок для доросту. Зорганізовано також тризмаг доросту, змагунів та сеніорів. Під керівництвом німецького тренера провадиться підготовка до Крайових Легкоатлетичних Змагань і на тренінґи ходять тепер вже радо, як молодь так і старші.

Певен час у ланці копаного м'яча помітний був упадок дисципліни. Проти цього стану гостро виступив Адам Антонович. На сходинах Проводу рішено посилити дисципліну в ланці копаного м'яча і для тієї мети створити з неї окреме тіло в Товаристві. Головою цього нового тіла вибрано мґра Володимира Комісара, що дуже часто виступав як суддя на змаганнях копаного м'яча.

Тимчасом легкоатлети „Довбуша" виступили, в складі 8 змагунів, на Краєвих Легкоатлетичних Змаганнях. Вони



Футбольна дружина в році 1947.

здобули 6-місце та 23 точки. Від молодих змагунів „Довбуша" годі й було вимагати більше в такій сильній конкуренції.

Нарешті, по важких трудах і стараннях, Товариство одержує власну домівку. Вправді її положення було некорисне, а саме вона доволі тісна, але всетаки Товириство одержує свій власний куток, де могло провадити свою працю. Домівкарем стає Олійник. Відбувається урочисте посвячення домівки, до якої Товариство переносить своє скромне майно й працю.

Дня 2. жовтня 1946, на І. Загальних Зборах УРСТ „Довбуш", Антонович здавав звіт з пробробленої праці та осягів товариства. Він казав: „Дотеперішня праця мала багато перешкод, але ніхто з нас не зневірювався та не падав духом, стараючись всіма силами повести її правильним шляхом". І справді, не можна відмовити цього першому Проводові Товариства, що він зробив усе, що міг, щоб рушити спортове життя на Фраймані.

Антонович говорив також про пляни праці на майбутнє. Очевидно, з наближенням зими праця перенесеться з площі в домівку. З цієї причини натиск поставиться на ті ділянки спорту, для яких місце саме в домівці. Проєктується внутрішньо-клюбові змагання в стук-пук, шахові змагання, бокс. Плянується заснування боксерської школи, яка

мала б на меті виховання нового боксерського нарибку. Назначено час відкриття домівки, а саме від 7-9,30 увечорі. Постановлено також провадити в домівці товариські гутірки, виклади, реферати. Першим рефератом був реферат Я. Рубля на тему: „Лещетарство". На цих Загальних Зборах ланка копаного м'яча одержала нового керівника, інж. Яницького, що обняв провід ланки на місце Комісаря й справно вів її аж до свого виїзду до США. В особі інж. Яницького „Довбуш" придбав незвичайно активного члена, що жив „Довбушем" і для „Довбуша".

На закінчення сезону 1946 легкоатлетична секція зорганізувала Листопадові марші та біги навпростець. В бігах „Довбуш" не брав участі, за те стартував у маршах спільно з Пластом і школами. В бігах стартували КЛК і УССК з Мюнхену.

Зимовий сезон у домівці почато внутрішньо-клюбовими змаганнями в стук-пук, в яких брало участь 10 змагунів, та підготовкою до шахових змагань. Назагал життя в домівці розвивалося цілком задовільно, тільки боксерська школа припинила на якийсь час свої заняття з приводу браку тренера. В тому часі „Довбуш" начисляв рівно 200 членів, в тому 115 мужчин, 43 жінки та 42 членів доросту. Звіт за грудень 1946 року, характеризує їх: „Членство активне, бадьоре, з надією на новий 1947 р."

Роки росту й успіхів

Рік 1947. почався під знаком Краєвих Лещетарських Змагань (7-10. II.) в Берхтесґадені. У цих змаганнях від нашого Товариства брав участь змагун Іван Ціхонь. Не посоромив він „Довбуша", займаючи в з'їздобізі — перше місце, в крутобізі — четверте місце і в скоках п'яте місце при незвичайно сильній конкуренції. Інж. Рогожа Роман писав в „Українській Трибуні" (ч. 12. з дня 20. II.) про нашого змагуна: „Ціхонь, якого перший раз бачимо у нас на старті, має всі дані, щоб стати одним з найкращих наших лещетарів. Він добрий технічно, відважний з'їздець — дуже добрий матеріял на скакуна". Знова наш лещетарський першун Роман Качмар оцінив нашого змагуна („Українська Трибуна", ч. 23, з дня 30. III.): „Змагун УРСТ „Довбуш" Ціхонь, якого ми, на жаль, лише раз бачили на старті, є



Школа боксерська в домівці „Довбуша". Сидять по середині: зліва інж. Яницький і голова А. Антонович

повновартісним матеріялом на доброго скакуна та з'їздовика".

Дружинові шахові змагання, що відбулися на Фраймані (25 і 26 І. 1947), принесли перемогу берхтесґаденському „Орликові", який досвідом та вирівняною грою всіх змагунів переверших своїх противників. В загальному „Орлик" здобув 12 ½ точок. „Довбуш" здобув друге місце і 9 точок перед КЛК і Левом. В дружині „Довбуша" вибився молодий грач Левко Блонарович, легко-атлет, боксер і шахіст, якого прізвище нераз ще зустрічатимемо в історії нашого товариства.

Дня 26. січня 1947 відбулись шахові змагання збірної дружини мюнхенської области з лотишами, які покінчились перемогою українців у відношенні 3 ½ : 2 ½. У збірній мюнхенської области брав участь Л. Блонарович, що здобув точку для українців.

Зорганізовані УРСТ „Довбуш" першенства мюнхенської области в стук-пук, в яких взяло участь 35 змагунів (в тому 5 жінок) з п'ятьох товариств, принесли перемогу молодим змагунам берхтесґаденського „Орлика", що виграв усі змагання крім індивідуальних мужчин і сеніорів. З приводу цих змагань писала „Українська Трибуна" (ч. 9., з дня 9. II.): „Спеціяльне признання належить проводові УСТ

„Довбуш", в першу чергу секретарові клюбу Іваникові, що протягом одного тижня задовільно організував двоє першенств мюнхенської области".

В новому сезоні найбільшу увагу звертає Провід „Довбуша" на ланку боксу. Вже в скорому часі ця ланка стає провідною в товаристві. Заслуга в цьому припадає Проводові „Довбуша", що зумів дати добрий фаховий боксерський вишкіл для знаменитого боксерського матеріялу, що без сумніву на Фраймані був. В новому році Провід „Довбуша" зумів приєднати на тренера молодих фрайманських боксерів одного з найкращих мюнхенських тренерів, Шнайдера, з боксерського клюбу „Мюнхен 1880".

Дня 16. II. 1947., відбулися II. Загальні Збори УРСТ „Довбуш". По виборі президії й звітах голови, Антоновича, членів проводу і окремих референтів та уділенні абсолюторії уступаючому Проводові вибрано новий Провід Товариства в такому складі: голова — Антонович, заступник голови — інж. Яницький, секретар — Нагірний, господар — Дмитрашівна, скарбник — Сидорак, референт спортових гор — Заяць, референт жіноцтва — Домбчевська. Контрольну Комісію вибрано в тім самім складі, що минулого руку. Мировий Суд вибрано в такому складі: д-р Таршаковець, мґр. Хамів, д-р Якимів. На першому засіданні Проводу „Довбуша" покликано нових керівників спортових ланок „Довбуша"; легка атлетика — Король, копаний м'яч — інж. Яницький, спортові гри — Нагірний і Хевпа, стукпук — Гижий і Ривак, шахи — Цюрак і Блонарович, туристика — Ґрох і Король, зимові спорти — Ціхонь, імпрези — Креховецький.

Новий Провід з запалом приступає до праці.

Спочатку вона обмежувалась до маленького приміщення домівки, але з першими полисками сонця та подихом весни вона бурею виривається на площу. Змагання копаного м'яча чергуються з внутрішньоклюбовими легкоатлетичними змаганнями та спортовими грами, в чому безсумнівне першенство мала завжди відбиванка. Площу ґрунтовно направляється і обводиться барієром. Весна сприяла „Довбушові" прекрасною погодою, якій багато завдячують копуни і легко-атлети „Довбуша".

Рік 1947. приніс для членів „Довбуша" нову несподіванку — відзнаку Товариства. Золоте „Д" на зелено-чорному полі і на контурі гір стає улюбленою відзнакою фрайманської молоді. Її з ентузіязмом приймає не тільки членство, але все громадянство табору.

Проте 1947 р. приніс і важкий удар по Товаристві. В червні 1947 року велика кількість активних змагунів „Довбуша" виїхала на працю до Бельґії. Стеціяльно ланка копаного м'яча болюче відчула цей удар. Вибувають старші заавансовані грачі, а на їх місце приходять молоді юнаки, що тільки з часом набувають змагової рутини. Занепадають і інші секції (легкоатлетична, спортових гор, шахова, стук-пук). В футболі помічається розподіл грачів на старих „асів" та молодих „пішаків"; між ними бракує зіграння; тренінґи стають хаотичними й без пляну. Тільки гостре втручання Проводу могло привернути втрачену справність Товариства.

На сходинах Проводу „Довбуша", що відбулися дня 17. 7. 1947 р. і займались кризою в товаристві, спричиненою виїздом членів до Бельґії, Антонович поставив справу відкрито й гостро: „Працювати мусимо всі, хто не почувається на силах, хай відійде". Також на спеціяльних сходинах членства з цього приводу поставлено запитання: „Будете працювати, чи ні?" Це все приневолило серйозніше ставитися до праці. Приїзд українців з Шляйсгайму вирівняв до певної міри втрати і кризу переборено.

Чергові сходини Проводу товариства (22. липня 1947) займались справою переборення фінансової кризи в товаристві. Щодо санації фінансів і збільшення членства Товариства Адам Антонович запропонував наступні заходи: 1. Звернення до Українського Комітету і кооператив на Фраймані в справі фінансової допомоги, 2. Докладне охоплення членства і стягнення членських вкладок, 3. Приєднання нових членів „Довбуша", перш-за-все з-поміж прибулих з Шляйсгайму, 4. Улаштування імпрез, а в першу чергу фестину спільно з Пластом. Чергові сходини щораз більше займаються відносинами в Інтернаціональному Спортовому Комітеті, в якому на 14 осіб є тільки 2 українців. Незадовільний стан виявився передусім в поганому забезпеченні вирядом та в невідповідному заступленні інтересів „Довбуша". Ось напр. на боксерських змаганнях, що відбулися дня 17. VIII., українців не потрактовано, як рівнорядний фактор і через те розподіл приходів був несправедливий. Це все викликало гостре невдоволення і реакцію „Довбуша". Представником „Довбуша" в Інтернаціональному Спортовому Комітеті став д-р Заяць. Рішено теж перевести деякі зміни в Проводі Товариства. Провідником ланки стук-пук став Давид, шахів — Блонарович, господарем — Ткач, що прибув зі Шляйсгайму, домівкарем — Волощук.

Серед усіх цих клопотів життя пливе собі звичайним руслом. Дня 31. VIII. 1947. „Довбуш" бере участь в „Святі Зброї", організованому на Фраймані головою Товариства Антоновичем, і здобуває перше місце в марші на 6 км. В крайових плавацьких змаганнях, які відбулися в Мюнхені дня 7. вересня 1947, на плавальні „Фольксбад-Швімгалле", Шумило з „Довбуша" взяла перше місце на 50 метрів стилем довільним (51,8 сек.) і на 100 метрів стилем довільним (2:1,2), а Колодій друге місце на 100 метрів стилем клясичним (2:34,3). Таким чином наші змагуни здобули 17 точок і четверте місце для „Довбуша". В цьому місці треба відмітити, що в цих змаганнях не всі призначені члени взяли участь, бо в останній хвилині „забракло" авта для перевозу наших змагунів до Мюнхену. На жаль, в Крайових легкоатлетичних змаганнях, що відбулися в Мюнхені, на стадіоні при Арнульфштрассе, змагуни „Довбуша" здобули тільки 7 точок (Герлінський — п'яте місце в бігу на 1500 м.). Також не повелося нашим змагунам в змаганнях за першість мюнхенської області у відбиванці, в яких наша дружина зайняла четверте місце за КЛК, Левом і УССК.

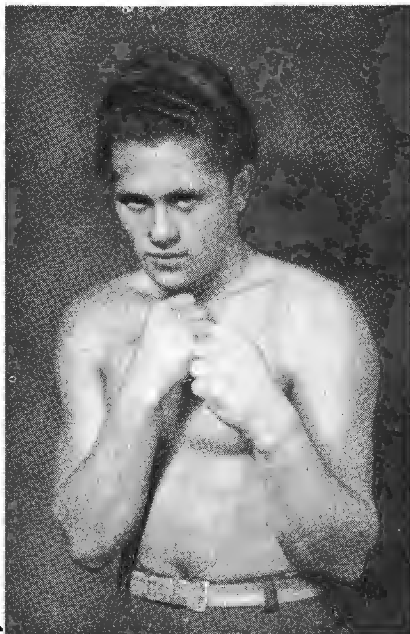
Тимчасом, найповажнішою ланкою „Довбуша" стає б о к с. Добрий матеріял, який без сумніву був серед змагунів „Довбуша", одержує фаховий вишкіл і стає повноцінним боксерським доростом, що з честю може заступити українське ім'я на чужині. Боксерська дружина „Довбуша" диспонує цілою низкою першоклясних боксерів, але серед них усіх вибивається змагун Барчук Роман, що вже добре став відомий своїми блискучими нокавтами серед української та чужинецької публіки. Німецький тренер вбачає в ньому конкурента для не одної німецької, чи американської „зірки". По блискучих виступах в Розенгаймі, Ляндсгуті й Авґсбурзі Барчук виступив в Мюнхені і, після 4 перемог КО, добуває мистецтво Мюнхену в середній вазі. Боксерська ланка розростається до таких розмірів, що виринає проблема заснування боксерської школи для всіх ваг, а пізніше проблема переселення боксерів „Довбуша" до США, про що ще буде мова. Бокс, без сумніву, стає козирем „Довбуша" і, як пише голова РФК, — Красник Іван, у свому кінцевому слові до Звіту РФК за 1947-1948 рік, „його виключною доменою".

В зимовому сезоні праця „Довбуша" переноситься до домівки. Активізуються: стук-пук, шахи, досконалиться — бокс. Підводяться підсумки за 1947 р. За час від 1. IX. 1946

по 31. VIII. 1947. розіграно 26 змагань копаного м'яча, в тому 6 за першенство і 20 товариських. Виграно 12 змагань, програно 10, ремісовано 4. В змаганнях за першість мюнхенської області „Довбуш" зайняв третє місце за „Левом" і „Орликом", а перед „Богуном", „Прометеєм" і „УСCК", здобуваючи 8 точок і відношення воріт 16:11.



Ціхонь Іван, який заняв перше місце на краєвих лещетарських змаганнях 7-10. II. 1950 р. в Берхтесґадені



Козир „Довбуша" у боксі — Роман Барчук

В 1947 р. від березня по кінець грудня, розіграно 48 змагань копаного м'яча, в тому 4 змагання за першість мюнхенської округи. З цих змагань виграно 22 змагання, програно 16, ремісовано 7, внутрішньо-клюбові змагання 3. Відношення воріт: 102:83 в користь „Довбуша". Цікаве зіставлення активних змагунів „Довбуша" під кінець 1947.:

Копаний м'яч — 24 змагунів, 14 юніорів. Бокс — 22 змагунів, 43 юніорів (з доростом). Легка атлетика — 10 змагунів, 5 змагунок. Стук-пук — 12 змагунів, 20 юніорів. Шахи — 20 змагунів. Відбиванка — 8 змагунів, 6 змагунок. Плавання — 2 змагувів, 1 змагунка. Зимові спорти — 1 змагун.

Вражає мале число змагунів водного й зимових спор-

тів. Брак лещетарів можна пояснити до певної міри комплетним браком виряду й фахових тренерів, які могли б повести численних аматорів-лещетарів серед молоді до певних спортових досягнень.

В клюбовій справності, за 1946-47 р. „Довбуш" зайняв, за звітом РФК, 14 місце на 24 клюби, добуваючи **356** точок. Кращі клюби від „Довбуша": 1. Лев, 2. Чорногора, 3. Беркут, 4. Орлик, 5. Січ, 6. КЛК, 7. Запоріжжя, 8. Бамберґ, 9. Заграва, 10 Степ-Діллінґен, 11. Чорноморя, 12. Байройт, 13. УССК.

Зимовий сезон 1947-1948 р. проходив під знаком приготувань до великого боксерського турніру, що мав відбутися на Фраймані в днях 20. і 21. I. 1948 р. Зголосились до цього турніру „Лев" з Міттенвальду й „Запоріжжя" з Ашаффенбурґу. На жаль, „Лев" не поставився серйозно до цього змагу і не прислав своїх боксерів, не вважаючи за відповідне навіть виправдати свою неприявність. З Ашаффенбурґа приїхав тільки 1 боксер. Товариство „Довбуш" було поставлене в дуже неприємну ситуацію. В останній хвилині рішено організувати внутрішньо-клюбові змагання, в яких виступило 6 пар. Не з'явився на турнір теж ніхто з РФК, мимо письменної заяви, що представник РФК буде присутній на турнірі. Важко пояснити собі оцю пасивність нашої спортової централі, до якої „Довбуш" ставився завжди незвичайно корректно, і поведінку УСТ „Лев", що в минулому році одержав п е р ш е місце в клюбовій справності!

Шахісти „Довбуша" розіграли дня 25. I. 1948. шаховий турнір на 20 дошках з лотишами. Вислід змагань був 12:8 в користь лотишів.

Дня 1. II. 1948. відбулися III. Загальні Збори Товариства „Довбуш". Після вибору предсідника Зборів, яким став Цюрак, і відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів, складали звіти голова — Антонович, секретар — Іваник, скарбник — Берекета Володимир (став скарбником після уступлення Сидорака), господар Берекета М. і начальник мужеського відділу д-р Заяць. Звіти були вичерпуючі і після дискусії схвалено одноголосно абсолюторію уступаючому Проводові. До нового Проводу вибрано: голова — Антонович, заступник голови — інж. Яницький і Цюрак, секретар — Берекета Володимир. В склад Контрольної Комісії ввійшли: д-р Хробак, дир. Сидорак, Куровицький, Івасівка, Заяць. В склад Мирового Суду: д-р Хробак, Хамів і д-р Якимів. На засідання Проводу, що відбулося після Загальних

Зборів, покликано таких керманичів окремих ланок: бокс — Осінчук, копаний м'яч — д-р Якимів, шахи — Блонарович, стук-пук — Ривак, зимові спорти — Ціхонь, спортові гри — Хевпа, плавання — Шумило.

Проведені на Фраймані 21. і 22. лютого змагання за першість ОДРФК Мюнхен в стук-пук закінчилися несподіваною перемогою „Лева" над „Орликом" і „Довбушем" серед чоловіків і перемогою „Орлика" серед жінок. У змаганнях взяло участь 27 змагунів. Треба відмітити, що ці змагання, яких господарем був „Довбуш", відбувались вже в новій, просторій домівці на п'ятому поверсі вежі, де „Довбуш" улаштувався цілком вигідно й пристойно. Домівку цю члени випрятують, прикрашують та улаштовують, як слід. Субвенції з місцевих кооператив (КОС і Самопоміч по 1000 РМ) дозволяють придбати найнеобхідніше.

Рік 1948 — це рік великих успіхів „Довбуша" в боксі. Вже дня 29. лютого 1948 року відбулися на Фраймані довгоочікувані боксерські змагання між „Довбушем" та міттенвальдським „Левом". З приводу цих змагань „Українська Трибуна" пише: (ч. 17. з дня 7. III.) „Змагання ці мали бути потрійним реванжем: боксери „Довбуша" хотіли взяти реванш за програш з літа, провід фрайманського клюбу хотів дати сатисфакцію публіці за (незалежне від проводу) розчарування при січневих змаганнях, коли замість міжклюбного турніру відбулися тільки внутрішні змагання, нарешті, міттенвальдці хотіли реваншуватися за неприбуття на останні змагання. Всі три реванші вдалися: боксери „Лева" прибули цим разом на змагання..., публіка побачила цікаві, без сумніву, змагання, і нарешті, фрайманці виграли 9:5, надолужуючи таким чином міттенвальдську поразку."

За цими змаганнями пішла ціла серія інших, в яких боксери „Довбуша" добули перемоги. Дня 27. червня боксери „Довбуша" розіграли меч проти „ФСФ 1880" з загальним вислідом 7:7, в яких Барчук переміг Фальтенмаєра через к. о. в другій рунді. Дня 9. VIII. „Довбуш" переміг МТФ з рахунком 7:5 і знова Барчук переміг Равока к. о. в третій рунді. В зв'язку з наближенням Олімпіяди рішенням РФК засновано на Фраймані боксерський вишкільний табір, якого вишкіл перейняв один з найкращих українських боксерів, колишній віцемистець Польщі, Йосип Хома. Про відвідини боксерського табору пише „Українська Трибуна" (ч. 50, з дня 15. VIII.): „Вже того самого вечора заходжу до гарної домівки „Довбуша", де вітає мене, як завжди, гостинний проф. Антонович. За кілька хвилин

12 молодих хлопців вправляються вже під проводом нашого „найкращого”. Кілька рунд тренінґу із скакалкою, далі „боротьба з тінню”, вправи з мішком, з грушкою — це звичайний репертуар боксерського тренінґу, що ним керує Хома. Змагуни вправляються, а тимчасом майстер вдягає рукавиці і входить між шнур тренінґового рінґу, змонтованого тут же в домівці. Кожному зі своїх учасників він присвячує повну увагу, почавши з наймолодшого юнака Зва-



Тренер і змагун боксерської дружини „Довбуша”, Йосиф Хома

рича. Голос майстра не дозволяє відпочивати. Кіт пражить грушку, аж вона двічі злітає з цвяха. Ще трохи спеціяльної руханки на розкладеній на долівці маті (змагуни пріють!) і тренінґ скінчений”.

Останнім більшим виступом Олімпіяди Інкопфу мали бути боксерські змагання у Вюрцбурзі, у балтійському таборі. До української збірної, якої знимка пишається в 59 ч. „Української Трибуни” з дня 16. IX. 1948, увійшли такі боксери: Хома, Семенюк, Барчук, Древницький, Шиб, Кіт, Зварич, отже 5 боксерів з „Довбуша”. Наші здобули 6 медалів, в тому 3 золоті, 1 срібний і 2 бронзові. На жаль, золоті медалі здобули українці без боротьби, бо не мали відповідних противників. Кіт, найкращий з українських боксерів, що змагалися, залишився без медалі.

Удержання боксерського табору було, майже в цілості, на голові „Довбуша”, бо допомога, що її приділив РФК, далеко не вистачала, щоб покрити всі найпотрібніші видатки.

Українська боксерська збірна виїхала після змагань у

Вюрцбурзі до Ашаффенбурґу, де розіграла змагання проти місцевої німецької дружини І. БЦ 28 Ашаффенбурґ. Ці змагання вирішили наші боксери на свою користь. З наших боксерів виграли свою боротьбу Хома, Семенюк і Барчук (к. о. в другій рунді), зремісували Кіт і Зварич і програли Шиб і Древницький.

За цими успіхами прийшла перемога над німецькою боксерською дружиною з Мюнхену БЦ Ваґнер 9:1 і гостина в Інґольштадті, яка закінчилася перемогою над німецькою дружиною „МТФ 1881" 7:3. В змаганнях за мистецтво Мюнхену наш боксер Роман Барчук програє в фіналі до німця Вахтера. Дві перші рунди провадить Барчук, третю рунду вирішує в нічию, проте „патріотичні" німецькі судді признають перемогу на точки Вахтерові. Навіть німецька публіка прийняла це рішення суддів свистом...

Рік 1948. приніс також ріст довбушівського футболу. Причин цього росту не треба шукати в посиленні „Довбуша" новими грачами, як напр., брати Товпаші з Байройту, а більше в вихованні нового дorосту з місцевих юніорів, що, беручи участь в цілій низці змагань, набрали змагової рутини і набули футбольну техніку. Багато змагань „Довбуш" вирішує на свою користь, при чому виграш УРСТ „Довбуш" з сильною дружиною югославів „Югославія" 3:0 (1:0) треба зарахувати до кращих успіхів нашого клюбу.

Спроби деяких недисциплінованих членів „Довбуша" закласти на Фраймані „міжнародню" футбольну команду „Експрес" (разом з литовцями) закінчилась гострим втручанням Проводу Товариства й однодушною поставою всього членства й громадянства. Наші „експресівці" побачили свою помилку і повернулися до рядів „Довбуша".

В 1948 р. відбулася ціла низка змін на провідних постах у товаристві. В цьому році прибули на Фрайман визначні спортовці, що обняли в „Довбуші" відповідальні пости, а саме д-р. І. Ярош і Кіра Станислав. Д-р Ярош, що вже роками грає футбол, бере активну участь, як змагун футбольної команди „Довбуш" і тільки брак часу (він же добрий лікар-дентист) не дозволив йому зайнятись послідовними тренінґами „Довбуша". Кіра від вересня 1948. є нашим представником в Інтернаціональному Спортовому Комітеті. З інших змін відмітимо виїзд скарбника „Довбуша", Берекета, до Канади; його місце зайняв Перун. В тому місці треба сказати, що, дякуючи йому і боксерським змаганням, а також забавовим імпрезам, що їх майже що-

тижня уряджує „Довбуш", фінансові справи, не зважаючи на новий „верунґ", не стояли найгірше.

В часі від 1. IX. 1947. до 31. VIII. 1948. „Довбуш розіграв 35 змагань копаного м'яча, в тому 3 за першість і 32 товариських, з цього 6 змагань зaграно з українськими командами, 22 з діпівськими та 7 з німецькими. Виграно 17 змагань, зремісовано 9, програно 9. Коли рахувати, що в червні 1948. „Довбуш" гостив „Україну" з Зальцбурґу, з



Із внутрішньо клюбових футбольних змагань в 1950 р.

якою програв змагання у відношенні 6:2, то повища статистика виразно вказує на пересунення фронтів нашого футболу на чужинецький терен. Збільшується кількість змагань з чужинецькими футбольними командами, м. ін. німецькими, з причини браку українських партнерів; цей факт веде „Довбуш" до Баварського Союзу Копаного М'яча, в якому „Довбуш" стає членом, зареєстрований під ч. 38230, дня 9. 12. 1948.

В клюбовій справності „Довбуш" пересунувся з 14-го на 6-те місце, здобуваючи 919 т. Кращі клюби за нього, за оцінкою РФК, це: 1. Чорногора, Авґсбурґ, 2. Ашаффенбурґ, 3. Січ, Реґенсбурґ, 4. Лев, Міттенвальд і 5. КЛК — Мюнхен. Поволі, але впевнено „Довбуш" пересувається до чолових українських спортових клюбів на еміґрації. Головні ділянки його праці це — бокс (310 т.), легкоатлетика (190 т.) і копаний м'яч (155 т.).

Це білянс праці 107 членів „Довбуша" в 1948 р.

Сучасне й майбутнє

Рік 1949 почався під знаком переконливих перемог „Довбуша" в боксі. Боксери „Довбуша" не дармують, як пише „Українська Трибуна", і вже 5. III. перемагають БЦ Ваґнер-Мюнхен 7:3. Наступного дня виступає Барчук в красках „СФС 1880" і перемагає Кастля в першій рунді через К. О. Цей же сам боксер виступає 26. І. 1949. в рядах мýринської збірної проти швайцарців і перемагає швайцарця Шміда Горна в першій рунді через техн. К. О.

Сензаційні боксерські змагання відбуваються на Фраймані дня 12. III. 1949. Оце вперше в історії українського боксу українська боксерська дружина виступає проти американської боксерської збірної і перемагає її 8:4. В рядах американської збірної борятъся мурини з Генрі Касерне. В середній вазі Барчук перемагає Джона Давґлеса, чемпйона американської армії в середній вазі через К. О. На жаль, боротьба ця кінчається траґічно, бо Давґлес вмирає в лічниці внаслідок потрясення мозку.

В березні відбулася на Фраймані незвичайно вдало організована (Антоновичом) імпреза: Руханковий вечір на честь проф. Боберського. В імпрезі цій брало участь 120 учасників. На жаль, місцеве громадянство цілком не виявило заінтересування цією імпрезою. Похвальну згадку про неї подав „Час" ч. 9. з дня 6. III.

IV. Загальні Збори „Довбуша", що відбулися 19. IV. 1949., проходили під знаком „еміґраційної горячки", що цікує сучасність, та плянів на майбутнє, що їх має амбітний Провід нашого Товариства. По звітах і дискусії приступлено до вибору Проводу Товариства. Головою „Довбуша" вибрано, одноголосно, А. Антоновича, заступником голови д-р Яроша, секретарем — Осінчука, скарбником — Д. Перуна, господарем — Дідика, членами Проводу — Ващинського і Гижого. Контрольну Комісію вибрано в складі: д-р Хробак, інж. Каплистий, секр. Матківський, члени: Пасіка і Веприк. В заключному слові Антонович пращав своїх найближчих співробітників: інж. Яницького, зразкового опікуна наших копунів, Іваника, що майже три роки зразково вів секретарство клюбу, та змагунів: братів Товпашів і Креховецького. В своєму заключному слові предсідник зборів, директор кооперативи „Кос" на Фраймані, між іншими казав: „Т-во „Довбуш" виконало велику ролю для пропаґанди українського імени серед чужинців. Це завдання „Дов-

буш" мусить дальше виконувати". І, справді, Провід „Довбуша" має реальні пляни по цьому питанні.

На засіданні Проводу, що відбулося після Зборів, поклино нових керманичів ланок: копаний м'яч — Веприк, стук-пук — Кусий, шахи — Ващинський. Представником „Довбуша" в Інтернаціональному Спортовому Комітеті став Осінчук. На цьому засіданні усталено, що д-р Ярош має обняти нагляд над усіма спортовими справами „Довбуша", а Опирюк над фінансовими і господарськими.

В новому футбольному сезоні „Довбуш" переміг СФ Гарт на його площі з рахунком 4:2 (2:1) і ЖКС „Макабі" — 4:0 (0:0). Також стук-пукісти перемогли, 22. IV., „Русь", Шляйсгайм 8:1. Наші молоді змагуни показались на цілу клясу кращими від гостей. Ці три перемоги вказують нам, як виросли наші молоді змагуни за трирічча існування „Довбуша". Виховання нового спортового доросту — це одна з великих заслуг Проводу нашого Товариства.

Одною з останніх імпрез серед ДП, що відбулася в досить широких розмірах, були Олімпійські гри 6-ої Ареї в Міттенвальді, в яких змагуни „Довбуша" взяли активну участь. Повних 6 днів 250 змагунів 7 націй змагалися в чесній спортовій атмосфері в легкій атлетиці, футболі, кошівці, вібиванці, стук-пук, боксі і шахах. В загальному точкуванні перше місце здобули українці 84 точками, перед чехами (69), словаками (30), поляками (20), литовцями (10), росіянами (6), білорусинами 1 точка. Відрадним явищем було те, що якраз українські змагуни продемонстрували досить високий позем гри. В боксі, в півсередній вазі, Марків нокавтує під ряд Дусіля та Двожака (оба чехи) та добуває перше місце. У середній вазі Барчук без труду нокавтує в 1 рунді словака Смутного та добуває перше місце. Автор цих рядків грав на воротах „України II", що здобула 4-те місце в турнірі копаного м'яча і пропустив 2 воріт. Решту пропустив Лемберський.

Останньою імпрезою на більшу скалю були Олімпійські змагання юніорів у Мюнхені-Фраймані, в днях 12-16. серпня 1949. На жаль, погода не сприяла цим змаганням, у підготову яких „Довбуш" вложив багато праці. Олімпіяда обіймала в своєму обсязі легкоатлетику, копаний м'яч, кошівку, відбиванку, стук-пук, плавання та бокс. В легкоатлетиці перші місця зайняли балтійці. Єдиними українцями, що зуміли змагатись з ними були Возна Дарка (Ділліґен), що в штовханні кулі на 7,38 цм. добула друге місце і автор цих рядків, що здобув третє місце в бігу на 100 м.

(12,0), в скоку вгору (1,61 см) та в скоку вдалечінь (5,23 см.). В спортових грах у кошівці перемогли балтійці, у відбиванці шляйсгаймська „Русь”, дарма, що реґенсбурська „Січ” була також грізною дружиною, а змагуни „Русі”

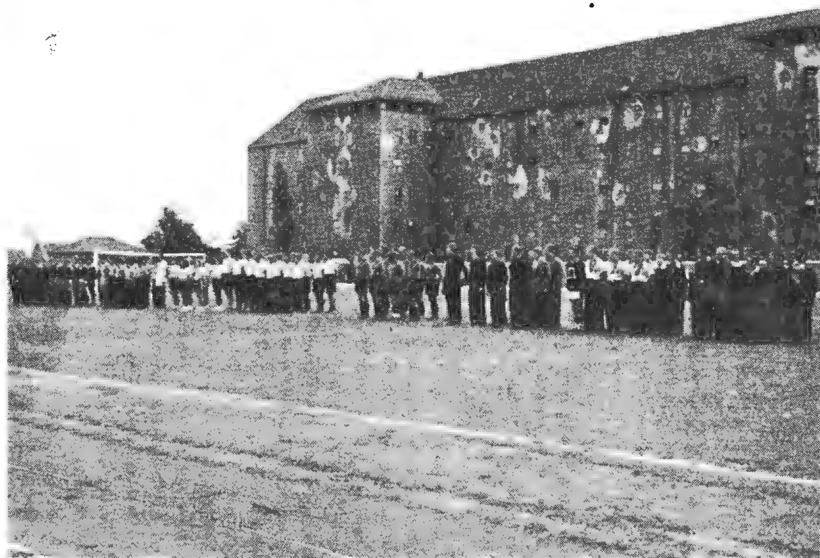


Відкриття „Олімпіяди юніорів” і піднесення прапорів в 1949 р. на Фраймані

давно вийшли з віку юніорів. Коли в легкоатлетиці та в спортових грах, включно з копаним м'ячем, перші місця розділили між собою чужинці, то зате стук-пук, шахи, плавання, бокс стали тими ділянками спорту, в яких українці задержали свою першість. У боксерському турнірі брали участь майже самі українці, що майже всі мають солідну



Голова „Довбуша" Адам Антонович відкриває „Олімпіяду юніорів"



Юніори всіх національностей „ДП" стають струнко при піднесенні прапорів під час відкриття „Олімпіяди" 1949 р.

лекому часі Барчук, Блонарович, Марків й інші робитимуть пропаґанду для українського імени на боксерському рінґу. Левко Блонарович вже працює в США, тренує бокс і пише листи, що пляни Проводу „Довбуша" є цілком резаправу в українській боксерській школі на Фраймані, та виразно переважали всіх тих, хто цієї школи не проходив. Це й відмічують „Українські Вісті" (ч. 73 з дня 11. IX.) у репортажі з цих змагань. Значить, праця української боксерської школи „Довбуша" не пішла на марне.

Стільки про сучасне. Коли мова про майбутнє, то треба підкреслити, що Провід „Довбуша" рішений вести свою працю на місці так довго, як тільки це буде можливе. Крім цього, Провід „Довбуша", а головно Адам Антонович, старається про перенесення цілої боксерської дружини до США, де вона буде виступати під українським іменем і заступатиме інтереси українського спорту. Пляни ці мають непогані вигляди на повну реалізацію і може вже в недальні. Поруч всієї пропаґанди наших політиків, мистців і дипломатів годі нехтувати тою пропаґандою, що зможуть зробити для визволення України і наші спортовці. Адже бокс — це один з найпопулярніших спортів в Америці і, коли „Довбуш" виховав українських боксерів, то це велика його заслуга, що перейде до історії українського спорту.



Боксерська збірна на рінґу „Варнер Касерне" перед змаганнями із німецькою дружиною з Бамберґу

Козир «Довбуша« бокс

Так козир! Сьогодні „Довбуш" диспонує репрезентативним гуртом боксерів, яким немає рівні в українському спортовому світі. Мало цього — боксери „Довбуша" прославили українське спортове ім'я серед чужинців, як ось Барчук, що добре відомий є мюнхенській спортовій публіці зі своїх лискавкових перемог КО над найкращими німецькими мистцями. Боксери „Довбуша" вперше в історії українського спорту зміряли свої сили з коліровими мистцями Америки і вийшли з цих змагань переможно. Чи можна мати сумнів, що бокс — це не тільки козир „Довбуша", але й козир українського спорту на еміґрації?

Хтось може сказати: „це ж припадок, що на Фраймані зібралися самі кращі українські боксери і створили там сильну ланку боксу, яка потрапила визначитися між своїми і чужими". Саме в тому „зарита собака", що таких боксерів на Фраймані не було. Те, що вони сьогодні є, — це виключна заслуга Проводу „Довбуша", керівників боксерської ланки, німецьких тренерів і самих кандидатів на боксерів, що взяли собі до серця науки своїх провідників. Без сумніву, боксерські таланти в нас були, а заслугою „Довбуша" було те, що він зумів заохотити їх до цього спорту й дати їм добрий, боксерський тренінґ, що знайшов своє завершення в Боксерській школі, яка в нас існувала безперервно три роки. Цій Боксерській школі, веденій під оком найкращих німецьких тренерів, завдячує „Довбуш" свої сьогоднішні боксерські „зірки", а український спортовий світ може неодну боксерську славу в майбутньому.

Повище ствердження насуває нам одну рефлексію. Багато в нашій пресі читалось нарікань про те, що на змаганнях не видно зовсім спортового доросту, багато читалось закликів, щоб спортові товариства звернули увагу на спортовий доріст і вишколювання його у відповідному напрямку. Прегарно! „Довбуш" відгукнувся на ці заклики і підготував боксерський доріст (160 юнаків і доросту та 38 сеніорів), використовуючи до цього свій побут у Німеччині, відомій не тільки з добрих спортовців, але ще кращих тренерів. Підготував так, що існують сьогодні репрезентативні українські боксери. Не хочу сказати, що „Довбуш" обмежився тільки до боксерів; пізніше побачимо, що й у футболі й легкоатлетиці наше товариство не прогайнувало своїх можливостей; але спинім свою увагу виключно на боксі. Тепер уявімо собі, що інші стортові товариства на еміґрації

були б вишколили такі репрезентативні спортові гурти з інших ділянок спорту, а перш-за-все з легкоатлетики, де умови були може кращі, як на Фраймані. Ми мали б з чимсь показатись в Америці, де спортові перемоги ціняться дуже високо і де вони через свій розголос могли принести великі користі для української справи. Час уже зрозуміти, що спортові осяги під українським прапором можуть дати більше, як не одна дипломатична чи пропаґандивна акція. І з цього погляду нам приємно ствердити, що „Довбуш" і його керівники не прогайнували дорогого часу свого побуту в Німеччині. Віримо, що боксери „Довбуша" не посоромлять українського імени в Америці. Перемоги українських спортовців дадуть українській справі стільки ж, що акції наших політиків, виступи бандуристів, чи виставки нашого мистецтва.

Початків боксерської ланки „Довбуша", треба шукати ще в 1946 р., рівночасно з заснуванням товариства. Провідником боксерської ланки був тоді Заяць Роман. Початково до ланки зголосилось 13 членів, яких почав тренувати тренер-німець. Спільним зусиллям Проводу й членів добуто боксерський виряд і тоді саме наші майбутні „зірки" вперше вбрали боксерські рукавиці. Загальна опінія найбутніх кандидатів на боксерів була така, що без рукавиць далеко легше вдарити когось, як в рукавицях, зокрема, як противник на цей удар чекає.

Беручи до уваги цілком сирий матеріял, який мав тренер до диспозиції, і потребу фахової підготовки, керівництво „Довбуша" не могло сподіватись скорих результатів. Вони дали на себе довго чекати. Перший виступ боксерів „Довбуша" в змаганнях з „Чорногорою" з Авґсбурґа, дня 15. 9. 1946., закінчився сподіваною перемогою „Чорногори" у відношенні 7:3. Рівень змагунів „Довбуша" був тоді ще такий низький, що „Чорногора" не була закікавлена в реваншу й на листи „Довбуша" в цій справі не відповідала. Але „Довбуш" не заклав рук, а дальше інтенсивно готував своїх боксерів. Дня 27. 10. 1946 р., відбулись для пропаґанди внутрішньо-клюбові змагання, в яких виступало 4 пари боксерів і пара юніорів. Юніори, Манько й Кузьма, зремісували між собою, а з боксерів Гаргай переміг Войтковича, Барчук через КО Перуна, Дацько Матійшака і Хома Друляка.

Зимовий сезон 1946/47. використано на інтенсивні тренінґи за залі. В цьому місці треба відмітити, що від дня 19. III. 1947 р. тренером боксерів став Макс Шнайдер з

мюнхенського боксерського клюбу „Мюнхен 1880". Від цього часу Шнайдер безперервно тренує боксерів „Довбуша". Цьому солідному й обов'язковому німцеві — фаховому тренерові завдячує „Довбуш" безпосередньо свої успіхи в ділянці боксу.

Рік 1947. приніс для боксерів „Довбуша" багато змагань, але перемоги ще дальше давали на себе чекати, дарма, що безсумнівний ріст боксерів „Довбуша" кидався увічі. Дня 20. IV. 1947 р. відбулись змагання „Довбуша" з „Руссю" зі Шляйсгайму, які закінчились перемогою „Русі" у відношенні 8:6. Виступали такі пари:

„Довбуш"	„Русь"	Вислід:
Манько	Королькевич	0 : 2
Рудик	Філатов	2 : 0
Вернер	Гарбузов	0 : 2
Герлінський	Войткович	0 : 2
Барчук	Нікітін	2 : 0 КО
Пріндин	Будзінський	2 : 0
Друляк	Самсонов	0 : 2
Матійшак	не мав противника	.

Дня 7. VI. 1947. відбулись в Міттенвальді зустріч боксерів „Лева" з боксерами „Довбуша", яка закінчилась заслуженим виграшем боксерів „Лева", на яких слідно було також працю тренера дружини Хоми, який, до речі, був найкращим боксером зустрічі. Його боротьба з Друляком, як пише „Українська Трибуна" (ч. 43 з дня 15. VI.), „була показом правдивого боксу". З „Довбуша" найбільше подобалися репортерови „Української Трибуни" Барчук і Друляк, дарма, що останній програв на точки до Хоми. Окремі висліди цих змагань були такі:

„Довбуш"	„Лев"	Вислід:
Манько	Кузьма	1 : 1
Гаргай	Войтович	0 : 2
Барчук	Перун	2 : 0 КО
Матійшак	Дацко	0 : 2
Друляк	Хома	0 : 2

Загальний вислід 7:3 для „Лева".

Вже в цьому році починає вирізнятись з-поміж усіх боксерів „Довбуша" молодий боксер Роман Барчук. Він починає звертати на себе увагу своїми лискавковими КО. Тренер Шнайдер ворожить йому великі успіхи в боксі й уможливлює йому боротись в барвах свого товариства. Дня 12. VII. 1947. Барчук виступає в кольорах „Мюнхен 1880" в

його змаганнях проти „С. Ф. Розенгайм" і перемагає в середній вазі свого противника, в першій рунді КО.

Дня 17. VIII. 1947 р. відбуваються на Фраймані боксерські змагання, в яких проти „С. Ф. Ян" виступають боксери з „Довбуша" і з фрайманського литовського стортового товариства „Ґінтарас". Вислід 7:7. З фрайманців перемогли тоді литовці Перкунас з Гавсманом і Морозевічіюс з Грубером та українець Моргун з Кребсом. Зремісував Шанковський з Курцом. Барчукові в цих змаганнях не пощастило, бо він програв з мистцем Мюнхена Штельцером в другій рунді через КО.

Дня 5. X. 1947, змагаються боксери „Довбуша" проти мюнхенського боксерського клюбу „Мюнхен 1880". Змагається 6 пар, сьома боротьба показова. Німці злегковажили собі змагання з учнями Шнайдера і програли 8:4. Окремі зустрічі (в дужках вага боксерів):

„Довбуш"	„Мюнхен 1880"	
Крупей (55)	Гасснер (52)	0 : 2
Герлінський (68)	Кульбек (64)	1 : 1
Хомин (70)	Кройнінґер (64)	1 : 1
Барчук (72)	Рейдіґельд (70)	2 : 0 КО
Блонарович (73)	Мойсон (74)	2 : 0
Пріндин (75)	Фальтенмаєр (70)	2 : 0

В показовій боротьбі Кройнінґен I переміг Матійшака високо на точки.

Дня 18. X. 1947. Барчук виступає в барвах „Мюнхен 1880" проти німецького клюбу „Аполло" в Ляндсгуті і перемагає свого противника в другій рунді через КО.

В мистецькому німецькому турнірі за мистецтво доросту Мюнхену беруть два змагуни „Довбуша", Барчук і Герлінський. Барчук здобуває мистецтво, при чому всі змагання виграв через КО. Герлінський, після двох перемог через КО програє на точки в фіналі. Окремі змагання:

Чвертьфінал:

Барчук Ціґлер 2 : 0 КО, Герлінський Менінгер 2 : 0 КО.

Півфінал:

Барчук Венавбінґ 2 : 0 КО, Герлінський Бромберґер 2 : 0 КО.

Фінал:

Барчук виграє 2:0 КО, Герлінський програє 0:2.

Дня 16. I. 1948. Барчук виступив у барвах „Мюнхен 1880" в Авґсбурзі й вирішив свою зустріч через КО.

З великим вкладом енерґії та запалу готувався „Довбуш" до великого боксерського турніру, що мав відбутись

на Фраймані дня 20. І. 1948 р. „Довбуш" плянував перемінити турнір на спортове свято, оголосити збір на фонд проф. Боберського, а тимчасом з заповіджених двох дружин „Лев" і „УСТ Ашаффенбурґ" прибув на змагання один тільки Семенюк з Ашаффенбурґу. „Лев" з Міттенвальду не прибув і не повідомив, що не прибуде, навпаки, вислав листа, що приїжджає. Розчарування було велике, коли замість шумно заповідженого боксерського турніру з участю трьох українських дружин, відбулись тільки внутрішньоклюбові змагання з такими вислідами:

Зварич (47) Білик (50) 2 : 0, Домбровський (63) Кусий (63) 1 : 1, Барчук (72) Герлінський (68) 2 : 0, Пріндин (73) Матійчак (75) 2 : 0, Борис (63) Козар (70) 2 : 0, Моргун (77) Семенюк (78) 2 : 0.

Дня 25. І. 1948. в недільних боксерських змаганнях німецького молодняка, що відбувся в цирку Кроне, виступив Роман Барчук. Його противником був один з найкращих мюнхенських боксерів Гайсер. Боротьба закінчилася черговою перемогою нашомо боксера через КО в першій рунді. Це була п'ятнадцята перемога Барчука через КО.

В неділю 29. II. 1948 р. відбулися нарешті довго очікувані змагання між боксерами „Довбуша" і міттенвальдського „Лева". Це був реванш „Лева" за неприбуття на боксерський турнір, 20. І. 1948. Змагання ці вирішив „Довбуш" на свою користь з відношенням 9:5. Як перші дві зустрічі, поза межами змагань, відбулася боротьба юніорів. Перша зустріч: Чумак — Братах закінчилася невирішеним вислідом, друга, Зварич — Білик — виграшем на точки Зварича. Окремі висліди в змаганнях „Довбуш" — „Лев":

„Довбуш"	„Лев"	Висліди:
не має противника	Сточанський	0 : 2
Крупей	Олинець	1 : 1
Філатов	Гладкий	2 : 0
Герлінський	Кузьма	2 : 0
Барчук	Перун	2 : 0 КО
Пріндин	Світенко	2 : 0 КО
Моргун	Дацько	0 : 2

Під час змагань в залі був присутній від РФК п. Косаревич.

Серія блискучих успіхів боксерів „Добвуша" починається від ремісу з мюнхенським клюбом „Мюнхен 1880", що мав місце 27. VI. 1948. В цьому часі вже вповні діє на Фраймані Боксерська школа під керівництвом Макса Шнайдера. Це про нього пише „Українська Трибуна" (ч. 5 з

25. I. 1948): „Німецький тренер Шнайдер, старий боксерський „лис", який не одну вже дружину повів до перемоги. (він був секундантом мюнхенської збірної в 1939 році в Варшаві). Висліди праці школи не дають себе чекати, як це свідчать окремі зустрічі з „Мюнхен 1880":

„Довбуш"	„Мюнхен 1880"	
Зварич	Зааль	0 : 2
Шиб	Ліндінґер	2 : 0 КО
Блонарович	Майсон	2 : 0 КО
Деревницький	Карґен	1 : 1
Барчук	Фальтенмаєр	2 : 0 КО
Моргун	Кіслінґер	0 : 2
Семенюк	Ґернґрос	0 : 2

6 точок через КО з доброю мюнхенською клясою — це вже успіх.

Успіхи „Довбуша" в боксі не могли не звернути на себе уваги РФК. Вислід уваги — це доручення „Довбушеві" організувати боксерський вишкільний табір перед боксерською Олімпіядою ІНКОПФУ. Не зважаючи на мінімальну фахову й матеріяльну допомогу з боку РФК, „Довбуш" справився цілком добре з організацією цього табору. Великою допомогою став у цьому ділі Йосип Хома, колишній віцемистець Польщі у важкій вазі, якого щаслива доля наднесла до Баварії. Хома почав інтенсивно тренувати українську боксерську репрезентацію, яка під проводом кер. бокс. ланки „Довбуша" Осінчука здобула, на Олімпіяді, в Вюрцбурзі, дня 11. і 12. вересня 1948. 3 золоті, 1 срібний і 2 бронзові медалі. В українській збірній від „Довбуша" брали участь боксери: Хома І, Семенюк, Барчук, Деревницький, Шиб і Зварич. В окремих змаганнях Шиб програє з Драйфоґельсом, Деревницький з Шмітсом, Семенюк з Мієзітісом. Золоті медалі здобули українці без боротьби (Зварич, Барчук, Хома І).

Дня 14. вересня 1948. українська боксерська збірна, після змагань у Вюрцбурзі, провела боксерський двомач проти сильного німецького клюбу, першуна ашаффенбурзької округи „І БЦ 28 Ашаффенбурґ". Ці змаганя вирішили наші боксери на нашу користь. Окремі висліди:

Українці	Ашафенбурґ	
Зварич	Бішоф	1 : 1
Кіт	Герцоґ	1 : 1
Шиб	Ґільмер	0 : 2 КО
Деревницький	Шустер	0 : 2 КО
Барчук	Брандмюллер	2 : 0 КО

Семенюк	Ріхтер	2 : 0
Хома	Окермюллер	2 : 0

Загальний вислід 8:6 на користь українців. Треба підкреслити нерішений вислід Зварича у Бішофа, що є баварським першуном юнаків. У другій боротьбі Кіт був кращий за Герцоґа і реміс скривдив нашого змагуна.

Дня 2. X. 1948. відбулися змагання між боксерами „Довбуша" і німецькою дружиною „БЦ Ваґнер". „Ваґнер" — це боксерська школа з Мюнхену. Змагання ці вирішив „Довбуш" високо на свою користь. Змагання попередила боротьба юнаків „Довбуша" Братах — Павлович, яка закінчилася невирішеним вислідом. Самі змагання дали такі висліди:

„Довбуш"	„Ваґнер"	
Зварич	немає противника	
Морозевічіюс	Левай	2 : 0
Деревницький	Корман	2 : 0 КО
Блонарович	Блехшмід	1 : 1
Барчук	Ґельгард	2 : 0 КО
Хома I	Гайман	2 : 0

Загальний вислід 9:1 на користь „Довбуша".

Дня 9. X. 1948. в Інґольштадті, в приміщенні табору „Джонс Ворд", відбулися змагання між „Довбушем" і місцевою сильною німецькою дружиною „МТФ 1881" з вислідом 7:3 на користь „Довбуша". Окремі висліди цих змагань були такі:

„Довбуш"	„Інґольштадт"	
Зварич	Піляр	1 : 1
Морозевічіюс	Пфафлінґер	2 : 0
Грам'як	Франк	0 : 2
Блонарович	Гаммер	2 : 0
Барчук	Рамзон	2 : 0 КО

Поза конкуренцією змагалися ще дві пари. В першій парі, Чоса програє Доблерові через дискваліфікацію за неправильні удари· В другій парі Шкабара ремісує з Плисом (півтяжка вага).

Брак українських противників для „Довбуша" спричинив те, що дня 2. XI. 1948. „Довбуш" вступив до Баварського боксерського союзу.

Дня 2 і 3 грудня 1948. відбулися змагання боксерів-аматорів за мистецтво Мюнхену на 1948 р. В середній вазі, з рамени клюбу „1880" виступив змагун „Довбуша" Роман Барчук. В першому дні змагань Барчук переміг Гертля, мистця Шлезька, віцемистця Баварії і мистця Мюнхену,

в першій рунді через КО. Німці назвали Барчука „ходяче КО". Другого дня змагань Барчук незаслужено програв до Вахтера. З приводу цих змагань „Українська Трибуна" (ч. 84, з 12. XII.) писала: „В шостій парі за мистецтво середньої ваги Мюнхену виступив наш Барчук проти Вахтера. Він зразу ж гостро атакує. Вахтер тільки криється і втікає. Однак сподіваного КО в першій рунді не було. В другій рунді Вахтер лежить, щоправда, на дошках, але зараз встає і далі втікає від противника. Дві перші рунди провадить Барчук. В третій наш змагун, втомлений гоненням за противником, розіграє її в нічию. Та тут ми були свідками льокального патріотизму пунктових суддів, які несподівано і несправедливо признають перемогу на точки за німцем. Це рішення суддів вся публика прийняла свистами та вигуками, що свідчить про деяку об'єктивність німецької публіки".

Дня 26. І. 1949. відбулася в Бюрґербройкеллер, в Мюнхені, боксерська зустріч між муринськими і швайцарськими (з Цюріху) боксерами. Муринська військова збірна запросила до участи в цих змаганнях Барчука. Виступив він у першій рунді проти швайцарця Шміда Горна. Переміг Барчук у першій рунді через технічне КО. Присутні на змаганнях члени „Довбуша" нав'язали контакт з головою швайцарського клюбу, коротко розповіли про спортову діяльність на еміґрації та дали швайцарцям матеріяли для їхнього часопису. Дня 6. III. 1949. це й же сам змагун боровся в барвах „Мюнхен 1880" проти „СФ Вайден" за дружинове мистецтво південної Баварії. Його противник Кастль майже на цілу голову вищий, але Барчук на те не зважає і завжди в наступі. Два рази засипує ударами противника, за третім разом припирає його до шнурів та блискавичним ударом правої нокавтує свого противника, який вилітає за шнур і там його вичисляють. Барчук ще раз виграє через КО в першій рунді, а його перемогу вітає бурхливими оплесками численна німецька публіка, в якої, до речі, Барчук здобув собі симпатію та популярність.

А втім і інші боксери „Довбуша" не дармують. Дня 5. III. 1949. відбулися відплатні змагання між „Довбушем" та німецькою дружиною БЦ „Ваґнер". Після двох показових гор „юнїорів", які показали добру техніку та завдатки на добрих боксерів, на рінґу виступають змагуни обох клюбів. Змагання вирішує „Довбуш" з рахунком 7:3 на свою користь. Окремі висліди були такі:

„Довбуш"	„Ваґнер	Висліди:
Морозевічіюс	Зайбольд	1 : 1
Шиб	Меклє	0 : 2 КО
Марків	Штрайт	2 : 0
Древницький	Ґентнер	2 : 0 КО
Блонарович	Аплей	2 : 0

Для найкращого змагуна Барчука німці не виставили противника.

Сензаційний день, на Фраймані, — це субота, дня 12. III. 1949. Давно обіцяні змагання з муринською репрезентацією американської армії стали дійсністю. Це вперше в історії українського спорту молоді боксери „Довбуша" мали зміряти свої сили із світової слави коліровими боксерами. Змагуни й симпатики „Довбуша" заздалегідь ходять поденервовані, песимісти пророкують „довбушівцям" комплетний розгром. Змаганням приглядалося понад 1000 осіб, між якими були представники 12 націй. В програмі виступили теж учні боксерської школи ім. проф. Боберського, які своєю технікою і завзяттям в нічому не поступилися старшим змагунам. Ці сензаційні змагання вирішив „Довбуш" на свою користь з рахунком 8:4. Окремі висліди:

„Довбуш"	„Мурини"	Висліди:
Коник (56 кґ)	Еді Гадж (56)	0 : 2 КО
Вайніч (60)	Варнльо (62)	0 : 2
Деревницький (66)	Паундестер (66)	2 : 0
Марків (67)	Паркс (68)	2 : 0
Барчук (70)	Джек Давґлес (72)	2 : 0 КО
Кристич (71)	Ґаррет	2 : 0 КО

Як відомо, зустріч Барчука з Давґлесом закінчилася траґічно для останнього. Давґлес, чемпйон середньої ваги американської армії, хотів серією ударів викінчити Барчука і вже в 30 секунді удар в щоку повалює Барчука на дошки. Запаморочений від удару Барчук розпачливо бороиться й одним ударом правої кидає противника на дошки, до 8. Давґлес підіймається до нового зриву, але другий „серп" в щоку вже безповоротно кладе його на дошки. Перемога закінчується в першій рунді, але Давґлеса виносять непритомного і відвозять до шпиталю, з якого приходить сумна вістка, що Давґлес від удару в щоку дістав стрясення мозку і помер в шпиталі. Провід УРСТ „Довбуш" зложив кондоленції представникам американської військової збірної пор.Кабові й пор. Джонсонові та висказав своє найглибше співчуття рідні і товаришам померлого. Пор. Каб



Боксерська збірна на рінґу „Варнер-казерне" перед змаганнями із німецькою дружиною з Бамберґу

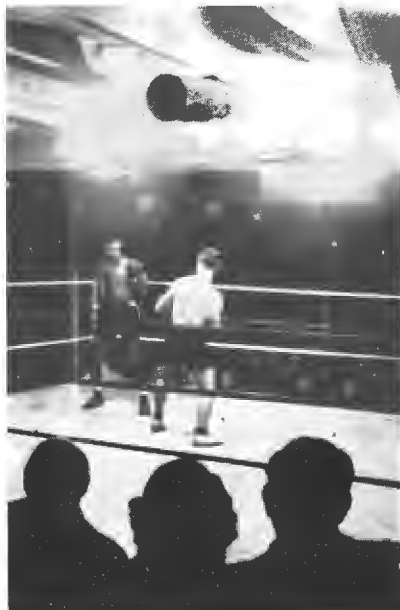
публічно висказав признання нашим змагунам за спортову поведінку й гарну боротьбу.

В останній імпрезі на більшу скалю, а саме в Олімпійських змаганнях юніорів, що відбулися на Фраймані, бокс був тою ділянкою, в якій українські юніори здобули безапеляційно перше місце, не програючи ані однієї зустрічі. Молоді боксери „Довбуша" виграли високо в своїх противників і тим самим добули перше місце в Олімпіяді юніорів для українських барв.

Огляд праці боксерської ланки „Довбуша" кінчається спогадом про її керівників і окремих членів. Першим керівником боксерської ланки і великим ентузіястом боксу був д-р Заяць і з ним ставляли боксери „Довбуша" свої перші кроки на боксерському рінґу. Коли, одначе, д-р Заяць став представником українців в Інтернаціональному Спортовому Комітеті, боксерську ланку перебрав Осінчук. Він був керівником української боксерської збірної на Олімпіяді ДП в 1948 р. і його знимка є в „Українській Трибуні" разом з репрезентацією по Олімпіяді ДП.

Виділ РСТ Довбуш назвав боксерську школу ім. проф. Боберського Івана, випрацював окремий правильник та

покликав А. Антоновича на управителя школи, П. В. Іваника на секретаря п. інж. Яницького на скарбника, п. Хому Йосифа і п. Шнайдера на фахових керівників. Цей склад управи школи підготовляв більші боксерські стрічі у Мюнхені з німцями, в Інґольштадті, з клюбом Бамберґу у Мюнхені, показову лекцію боксу у таборі Діллінґені, та найбіль-



Фраґмент із боксерських змагань 12. III. 1949 р. „Довбуш" — військова муринська збірна. (На рінґу: Марків — Парвес)

шу зустріч з боксерами американської армії на Фраймані — з муринами, що відбилося великим розголосом серед чужинецького і українського спортового світу. Заплянівані стрічі з французькими і швайцарськими та американськими (білими) військовими боксерами не удалося відбути, з огляду на виїзд наших кращих змагунів і членів проводу УРСТ. Під кінець 1949 року опіку над боксом перебрав п. Король Володимир і веде його до сьогоднішнього дня. Постійним найстаршим суддею Довбуша був знаний нам усім ще з Краю п. мґр. Соя, який з великим запалом і охотою повнив свій почесний обов'язок. Кромі нього були: Іваник Володимир, Осінчук та німець Шнайдер, що суддював у рінґу. Мґр Соя тішився великою повагою серед змагунів і

публіки, яку собі своєю тактовною поведінкою та безсторонністю у суддейських рішеннях.

Між боксерами „Довбуша" на окрему увагу заслуговує один з найкращих українських боксерів, які колинебудь були, Роман Барчук. Його поведінка на рінґу, в домівці і в таборі вказує на високу вроджену інтеліґенцію, чемність і скромність при великому завзятті й спортовій амбіції. Пильність, з якою Барчук працює над собою й своїми спортовими товаришами, може заімпонувати. Вона є тайною його спортових успіхів у змаганнях з українськими й чужинецькими боксерами. У боксерських зустрічах, на рінґу, визначається лицарською боротьбою, що здобула йому симпатії своїх і чужих глядачів. Годі собі уявити більше популярної, в Мюнхені, особи, як наш молодий боксер, „ходяче КО", як його прозвали німці. Бокс почав Барчук управляти під кінець 1945 року, в середній вазі (70 кґ.). Сьогодні, маючи 22 роки життя, Барчук має вже за собою гарну спортову минувшину. На 24 розіграних змагань Барчук програв на точки тільки одну зустріч і то несправедливо. Багато інших зустрічей, і то з найкращими німецькими, американськими і швайцарськими боксерами, Барчук вирішував на свою користь, звичайно через КО в першій, або, найдальше, в другій рунді. Не зважаючи на такі великі успіхи, Барчук не занедбує праці над собою і визначається найпильнішим ходженням на боксерські тренінґи, що їх веде в боксерській школі „Довбуша" Шнайдер. В хвилині, коли це пишемо, Барчук вже в дорозі до США, куди переноситься ціла боксерська ланка „Довбуша", і ми певні того, що про нього ще почуємо і що він принесе славу українським спортовцям на цьому терені, так як вже її здобув і в Німеччині.

Було б помилково думати, що репертуар добрих боксерів „Довбуша", закінчається, коли згадуємо про Барчука. Нічого подібного. Симпатичний завзятець, Левко Блонарович, це добрий легкоатлет, знаменитий шахіст і завзятий боксер. Він уже довший час перебуває в США, де завзято тренує по праці й підготовляє себе до виступів на новому терені. А втім його виступи в Баварії не належали до невдачних. Він двічі переміг непоганого боксера Майсона з „Мюнхен 1880", при чому другу зустріч з ним вирішив через КО. Його боротьба з Блехшмідом з „Ваґнера" була показом спортового завзяття. Зустрічаючи сильнішого за себе боксера, Блонарович б'ється з завзяттям доброго шахіста й витягає на реміс, дарма, що пристійне обличчя нашого Левка перемінюється в щось подібне до кривавої маси.

В особі Герлінського боксерська ланка „Довбуша" має доброго легкоатлета й футболіста і не менш завзятого боксера, що в боксерських мистецтвах аматорів Мюнхену дійшов до фіналу, програючи, незначно, на точки, з мистцем. Дві попередні зустрічі вирішив на свою користь через КО. Інший завзятець, Древницький, має менше щастя від інших зірок „Довбуша", що, одначе, не зменшує його боксерських кваліфікацій і завзяття. Його перемога над Корманом з „Ваґнера" через технічне КО заслуговує на вирізнення, поскільки цієї перемоги Древницький добивається звихненою рукою, отже в умовах, в яких кожний інший боксер піддав би змагання. В „цивілю" Древницький, як і Блонарович, є студентами.

З „найменших" на вирізнення заслуговує Зварич, власник золотої медалі. Цей змагун не визначається фізичною силою, але має добру техніку, що її набув у боксерській школі, і неабияку змагову рутину. Сьогодні Зварич — це певний козир „Довбуша", що не підводить навіть проти поважних противників, як ось проти мистця Баварії — Бішофа, з яким добуває почесне реміс. За ним йдуть інші заавансовані юніори а зокрема доріст.

Перегляд кращих боксерів „Довбуша" кінчаємо згадкою про Йосипа Хому, колишнього віцемистця Польщі у важкій вазі. Хомі боксери „Довбуша" завдячують неодну добру вказівку і неодну свою перемогу. Сьогодні, по воєнних трудноцах, Хома втратив багато з колишньої своєї кондиції, але не втратив доброї волі й завзяття, щоб своє непересічне знання й вміння передати молодим боксерам „Довбуша". Передолімпійський боксерський тренінґовий табір багато завдячує цьому мистцеві.

В рядках боксерської ланки „Довбуша" почали свою карієру ще й інші боксери: Пріндин, Крупей, Манько (тепер в Бельґії), Матійшак, Борис, Моргун, з молодших Братах, Павлович, й інші. В рядах „Довбуша" виступав Семенюк з „Запоріжжя"-Ашаффенбурґ. Дуже радо в барвах „Довбуша" змагаються чужинці, литовці, югослави, росіяни. Литовець Морозовічіюс, югослави Вайніч, Кристич, Філатов змагались в барвах „Довбуша" й добували для нього точки на боксерських рінґах.

У футболі ростемо!

Першою ланкою „Довбуша", що почала свою діяльність, була ланка копаного м'яча. З великими труднощами скомплетовано сяку-таку одинадцятку, що могла б репрезентувати зелено-чорні барви „Довбуша", ще з більшими труднощами, за ініціятивою першого провідника ланки Ціхоня, з Криниці, скомплетовано виряд і приступлено до тренінґів. На перших тренінґах, в яких брало участь 13-15 змагунів, переведено передусім селекцію змагунів, які могли б грати в першій дружині „Довбуша", і підібрано кадр юніорів, з яких щойно мали вирости футболісти.

Коли сьогодні по трьох роках поглянемо на шлях, який пройшли футболісти „Довбуша", то мусимо підкреслити, що вони виросли, і кількісно і якісно. Три роки після заснування футбольної ланки „Довбуш" диспонує трьома командами, які гідно ставлять чоло чужинецьким гуртам. Три роки тому назад „Довбуш" з великими труднощами міг виставити одинадцятку, в якій було багато доброї волі, але зовсім не було техніки й змагової рутини. Подібно, як наші боксери, три роки тому назад убрали вперше боксерські рукавиці, так само футболісти вперше убирали футбольні черевики. Не можна дивуватись, що в початкових стадіях довбушівського футболу переважала сира сила, якої не бракувало змагунам, але техніка... Пожалься Боже! її заступали високі „свічки", якими залюбки пописувались наші футболісти.

Проте „Довбуш" зумів виховати нове футбольне покоління. Під проводом добрих тренерів і завзятих керівників ланки молоді футболісти „Довбуша" скоро зрозуміли, що добрий грач мусить мати не тільки добру кондицію, але й добру техніку. Часті тренінґи під проводом добрих тренерів, що їх зумів заанґажувати провід „Довбуша", дуже часті змагання, переважно з чужинецькими командами, змагання за мистецтво Баварського футбольного союзу, якого під сучасну пору „Довбуш" є членом, причинились поважно до росту довбушівського футболу.

Коли футболісти „Довбуша" не дійшли, може, до таких результатів, як його боксери, то мусимо погодитись з фактом, що не було для цього об'єктивних умов. Декілька разів футбольна команда „Довбуша" декомплетувалась і її треба було організовувати наново. Вже в 1947 у. перша команда „Довбуша" майже цілком здекомплетувалась через виїзд майже всіх змагунів до Бельґії. „Довбуш" залишився

без грачів, що набули вже змагової рутини й технiки і сяк-так давали собі раду з противником. Тоді першою дружиною „Довбуша" стали її юніори. Але й дальше не було нічого тривкого в складі „Довбуша" і через виїзд змагунів до США, Канади й Австралії постійно склад футбольної команди „Довбуша" мінявся. На щастя ці втрати можна було покрити щораз то новими грачами, що школу футбольної гри перейшли в рядах „Довбуша".

Інавґурація футбольної активності в „Довбуша" почалась дня 7. липня 1946 р. змаганнями з берхтесґаденським „Орликом". Змагання ці відбулись в товариській атмосфері й закінчилась невирішеним вислідом 1:1. Вже кілька днів пізніше, дня 11. липня 1946 р. „Довбуш" розіграв перші змагання за мистецтво мюнхенської области з мюнхенським УССК, які покінчились для нього нещасливо вислідом 1:5. Таким самим вислідом покінчились змагання за мистецтво, тиждень пізніше (19. VII. 1946) з міттенвальдським „Левом". Але вже наступні змагання з берхтесґанденським „Орликом" виграє „Довбуш" у відношенні 2:1. Це перші дві точки, що їх добув „Довбуш" в змаганнях за мистецтво мюнхенської области. Ось перелік змагань „Довбуша" за футбольний сезон 1946-1947 року:

ТАБЛИЧКА I

Змагання у копаному м'ячі „Довбуша" за час від 7. 7. 1946 — 31. 8. 1947.

Рік / іс.	Дата	Противник	Змагання мист.	Змагання тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог	Разом Реміс
1946								
VII	7. 7.	„Орлик"		1	1:1			1
	11. 7.	„УССК"	1		1:5		1	
	19. 7.	„Лев I б"	1		1:5		1	
VIII	12. 8.	„Орлик"	1		2:1	1		
	?	„УНРРА"		1	1:1			1
	?	„Старт"		1	0:1		1	
	?	„Сокіл"		1	3:3			1
	?	„Джанґар"		1	0:1		1	
	25. 8.	„Орлик"		1	1:0	1		
IX	21. 9.	„УССК I б"		1	4:0	1		
	29. 9.	„Старт"		1	1:0	1		
X	6. 10.	„Лев I б"	1		1:3		1	
	13. 10.	„Орлик"	1		0:3		1	

Рік / міс.	Дата	Противник	Змагання мист.	Змагання тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог.	Разом Реміс
	20. 10.	„УССК”	1		2:3		1	
	27. 10.	„Богун”	1		1:0	1		
XI	3. 11.	„Сокіл”		1	1:0	1		
III	23. 3.	„Чорногора”		1	1:2		1	
	30. 3.	„УССК”		1	1:1			1
IV	6. 4.	„Чорногора”		1	0:4		1	
	20. 4.	„Русь”		1	1:3		1	
	24. 4.	„УССК”	1		1:1			1
	27. 4.	„Лев I б”	1		0:3		1	
V	4. 5.	„Орлик”	1		0:1		1	
	11. 5.	„УССК”	1		3:0	1		
	18. 5.	„Богун”	1		2:2			1
	25. 5.	„Прометей”	1		6:0	1		
VI	12. 6.	„Ґінтарас”		1	2:5		1	
	19. 6.	„Ґінтарас”		1	3:2	1		
	22. 6.	„Русь”		1	1:2		1	
VII	3. 7.	„Мюнхен 1860”		1	2:1	1		
	8. 7.	„Боксери”		1	4:4			1
	13. 7.	„Джанґар”		1	4:2	1		
	17. 7.	„Русь II”		1	0:2		1	
	20. 7.	„Русь II”		1	2:0	1		
VIII	3. 8.	„Русь II”		1	0:2		1	
	6. 8.	„Ґінтарас”		1	1:4		1	
	8. 8.	„Боксери”		1	0:4		1	
	13. 8.	„Довбуш II”		1	3:0	1		
	17. 8.	„Сокіл”		1	5:0	1		
	19. 8.	„Черник”		1	5:3	1		
	22. 8.	„Орлик II”		1	5:3	1		
	23. 8.	„Богун”		1	1:5		1	
	24. 8.	„Русь”		1	4:1	1		
	30. 8.	„Фельдмохінґ”		1	10:1	1		
	Разом 1946-1947		13	31	97:85	18	19	7

Якщо пильний читач цієї праці завважить різницю в цьому зіставленні й зіставленні, поданому на стор. 15 (на підставі звіту РФК), то причина в тому, що в нашому зіставленні подані є всі змагання, які розіграли перша й друга (юніорська) команди „Довбуша”, включно з внутрішньо-

клюбовими змаганнями, як напр., „Довбуш І" — „Довбуш ІІ", або „Довбуш комб." — „Боксери", при чому треба розуміти „Боксери" „Довбуша". В звіті РФК цього немає. Кінцева табеля мюнхенської обласної кляси представлялась, як слідує:

ТАБЛИЧКА II
Першенства мюнхенської області 1946/1947

Ч.	УСТ	Гри	Точки	Ворота
1	„Лев" Міттенвальд	9	14:4	28:11
2	„Орлик" Берхтесґаден	9	12:6	14:8
3	„Довбуш" Мюнхен	9	8:10	16:11
4	„Богун" Розенгайм	9	7:11	11:19
5	„Прометей" Міттенвальд	5	4:6	10:17
6	„УССК II" Мюнхен	9	3:15	7:26

В змаганнях за першенство „Довбуш" зайняв третє місце. Як на можливості „Довбуша" в цьому часі — це великий успіх.

Поза змаганнями за першенство „Довбуш" розіграв поважну кількість змагань товариського характеру переважно з неукраїнськими командами. Найчастішими партнерами „Довбуша" була сильна литовська дружина з Фрайману „Ґінтарас", шляйсгаймська російська дружина „Русь", калмицька дружина з Шляйсгайму „Джанґар". З німецьких команд юніорів виступали на Фраймані дві команди, мюнхенська 1860 та Фельдмохінґ. З українських команд, „Довбуш" пробував своїх сил у змаганнях з „Чорногорою" та „Соколом" з Бад Верісгофен. Змагання з „Чорногорою" в Авґсбурзі були ведені в такій неспортовій атмосфері, не зважаючи на їх товариський характер, що „Довбуш" був змушений покинути грище, за що й був покараний. В цьому місці одначе треба згадати, що „Довбуш", в цьому сезоні, був тільки двічі покараний, коли найбільше в цьому сезоні покарано УСТ „Лев" (9 разів), „Чорногора" (7 разів) і т. д.

В цьому сезоні „Довбуш" мав зголошених 23 змагунів у РФК. Ось їх прізвища: Белей Богдан, Березінський Віктор, Волощук Теодор, Домбровський Мирон, Герлінський Віктор, Герлінський Роман, Гижий Роман, Іваник Володимир, Івашків Роман, Квітковський Володимир, Кордуба Володимир, Креховецький Корнель, Куссий Богдан, Кусий Юрій, Леочко Богдан, Макаруха Володимир, Мороз Воло-

димир, Нагорняк Микола, Павлюк Василь, Підгірний Євген, Сагайдак Дем'ян, Сулятицький Володимир, Ціхонь Іван, Цуркан Ярослав. З цих грачів в „Довбуші" І грали: Іваник, Сагайдак, Підгірний, Кусий Юрій, Івашків, Герлінський Віктор, Гижий, Цуркан, Леочко, Белей, Макаруха, Волощук, Креховецький. В склад юніорів „Довбуша" входили крім вище названих ще учні місцевої гімназії й семінарії: Борис Святослав, Бойко Андрій, Дубівка Святослав, Зєлик Володимир, Крупей Іван, Онишкевич Зенон, Норка Іван, Стасюк Маріян, Стовба Олександер, Стецура Ігор, Федорак Степан, Шанковський Ігор, Яницький Любомир. Коли грачі роз'їхались з Фрайману, найбільше до Бельґії, але також до Венезуелі (Мороз), Англії, Австралії, тощо, то в липні — серпні 1947.р., „Довбуш" мав такий „кризовий" склад: Нагорняк, Березінський, Івашків, Куссий, Герлінський Р. Цуркан, Ривак, Домбровський, Макаруха, Дзундза, Перкунас, Шанковський. А втім склад „Довбуша" збагатився на нових грачів, як напр. Друляк Степан, Ґрень Володимир, Дзундза Тарас, Шевчук Володимир, Галка Михайло, Сичней Борис, Сєрант Василь, Бриняк Роман, Гринішак Микола, Ривак Роман й інші. Ось, що ці нові грачі показали в новому футбольному сезоні 1947 — 1948.

ТАБЛИЧКА III.
Змагання у копаному м'ячі „Довбуша" за час від 1. IX. 1947. до 31. VIII. 1948.

Рік / міс.	Дата	Противник	Зма анння		Вислід	Разом		
			мист.	тов.		Вигр.	Прог.	Реміс
1947	14. 9.	„Фельдмохінґ"		1	3:4		1	
IX	18. 9.	„Дон Ханіян"		1	3:3			1
	21. 9.	„Сокіл"		1	0:1		1	
	21. 9.	„Русь II"		1	1:0	1		
	28. 9.	„УСК II"	1		4:3	1		
X	5. 10.	„Ґінтарас"		1	0:2		1	
	12. 10.	„Сян"	1		2:4		1	
	18. 10.	„Лев І б"	1		2:0	1		
	23. 10.	„Русь II"		1	1:0	1		
	26. 10.	„Орлик"	1		1:3		1	
XI	2. 11.	„Мюнхен 1860"		1	2:2			1
	3. 11.	„Функкасерне"		1	2:1	1		
	8. 11.	„Льобгоф"		1	4:1	1		
	9. 11.	„Ґінтарас"		1	0:1		1	
	23. 11.	„Прометей"		1	1:1			1

Рік / міс.	дата	Противник	Змаг ння мист.	Змаг ння тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог.	Разом Реміс
XII	11. 12.	„Функкасерне"		1	3:4		1	
	25. 12.	„Нойзідлюнґ"		1	2:2			1
	26. 12.	„Функкасерне"		1	1:0	1		
1948	1. 1.	„Функкасерне"		1	3:3			1
I	11. 1.	„Довбуш II"		1	2:1	1		
	18. 1.	„Ґінтарас"		1	2:0	1		
	24. 1.	„Юно"		1	3:4		1	
II	7. 2.	„Югославія"		1	3:1	1		
	17. 2.	„Югославія"		1	0:7		1	
IV	4. 4.	„Прометей"	1		3:0	1		
	5. 4.	„Ґінтарас"		1	2:2			1
	18. 4.	„Шляйсгайм		1	2:1	1		
V	31. 5.	„Ґінтарас"		1	1:1			1
VI	5. 6.	„Прометей"	1		5:3	1		
	6. 6.	„Лев I б"	1		2:5		1	
	13. 6.	„Ґінтарас"		1	1:2		1	
	20. 6.	„Вакер"		1	6:0	1		
	22. 6.	„Україна"		1	2:6		1	
	27. 6.	„Русь"		1	0:5		1	
VII	12. 7.	„Функкасерне"		1	3:2	1		
	17. 7.	„Орел"		1	7:2	1		
	21. 7.	„Ґінтарас"		1	2:2			1
	24. 7.	„Вуд-каттерс"		1	4:2	1		
VIII	8. 8.	„Русь"		1	3:0	1		
	22. 8.	„Сян"	1		2:1	1		
	22. 8.	„Гохбрюке"		1	4:2	1		
	29. 8.	„УССК"		1	2:2			1
	Разом	1947-1948	8	34	96:86	20	13	9

Такий був стан табелі першенств мюнхенської області після осінньої рунди:

ТАБЛИЧКА IV.
Першенства мюнхенської області 1947/48

Ч.	УСТ	Гри	Точки	Ворота
1	„Сян" Пфарркірхен	4	8:8	14:6
2	„Довбуш" Мюнхен	4	6:2	11:7
3	„Прометей" Міттенвальд	4	4:4	7:5
4	„Лев I б" Міттенвальд	4	3:5	14:11
5	„УССК" Мюнхен	3	1:5	7:9
6	„Орлик" Берхтесґаден	3	0:6	1:16

В цьому футбольному сезоні 1947—48, „Довбуш" мусів побороти кризу іншого порядку. Провід „Довбуша" стоючи на засадах аматорського спорту, ніяк не хотів винагороджувати зірок „Довбуша", що добре грали на змаганях, або забили м'яча до воріт противника. Це не подобалось декільком грачам „Довбуша", що забажали стати професіоналами. Ці грачі з кількома литовцями зорганізували футбольну команду „Експрес", що мала бути професійною дружиною, яка мала інкасувати доходи зі змагань й розподіляти їх відповідно до вкладу „праці" окремих змагунів. Футбольна ланка „Довбуша" була поважно загрожена цим новотвором, що міг нанести „Довбушеві" велику моральну й матеріяльну шкоду. Провід „Довбуша" мусів енергійно втручатись і завісив 6 активних змагунів „Довбуша", що були ініціяторами „Експресу", (на своєму засіданні, дня 23. II. 1948). Боротьба з „експресівцями" тривала майже 4 місяці і щойно дня 2. VI. 1948. „експресівці" склали відповідні заяви, що повертають до „Довбуша" і зрікаються своїх „професійних" амбіцій. Однодушна постава членства „Довбуша" і цілого громадянства Фрайману вилікувала кандидатів на професійні „зірки" й вказала їм правильний шлях. Цим і покінчилася ця необдумана авантюра.

В новому сезоні 1948—1949. „Довбуш" розпоряджав кількома новими грачами, що сильно зміцнили його склад і що кожному впаде в очі, хто тільки гляне на табельку змагань в цьому сезоні. Цими грачами були брати Товпаші, що прибули на Фрайман з Байройту, і Голюка, що давніше грав в „Леві" в Міттенвальді. Крім цього до „Довбуша" вступив один з кращих литовських грачів Фрайману Мілліонас, який давніше грав у „Ґінтарасі". Ось склад „Довбуша", якому випало добути поважні успіхи в новому сезоні: Домбровський, Голюка, Товпаш І., Гижий, Павлюк, Міліонас, Куссий Богдан, Товпаш II, Сагайдак, Підгірний, Шанковський.

До свого виїзду в США на помочі грав дуже часто дуже добрий грач Леочко. Крім цього в І. дружині „Довбуша" грали ще Макаруха на лівому крилі, Креховецький на помочі, Івашків на правому крилі, або лучнику, Перкунас на воротах. Але й цей склад грав тільки в 1948 р. й здекомплетувався з приводу виїзду грачів до США. Сьогодні в ню-йоркському УСК грають оба брати Товпаші, Павлюк Іван, Креховецький.

Ось успіхи футбольної команди „Довбуша" в новому сезоні 1948-1949:

ТАБЛИЧКА V.

Змагання в копаному м'ячі „Довбуша" за час від 1. 9. 1948 до сьогодні

Рік / міс.	Дата	Противник	Змагання мист.	Змагання тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог.	Разом Реміс
1948	5. 9.	Польська ВС		1	2:1	1		
IX	26. 9.	Югосл. Сокіл		1	4:1	1		
X	7. 10.	„УССК"		1	1:1			1
	9. 10.	Фах. Шк. Іноґольштадт		1	2:3		1	
	24. 10.	СК Караджорджія		1	2:1	1		
XI	7. 11.	Гохбрюке		1	5:0	1		
	11. 11.	Макабі		1	5:1	1		
	20. 11.	Русь		1	3:1	1		
	25. 11.	Функ-Люітпольд		1	3:6		1	
	27. 11.	Макабі		1	6:1	1		
	28. 11.	Гохбрюке		1	6:7		1	
XII	5. 12.	Югославія		1	3:0	1		
				0				
IV	18. 4.	СФ Гарт		1	4:2	1		
	22. 4.	Макабі		1	4:0	1		
V	26. 5.	Баварія		1	2:4		1	
	29. 5.	Фельдмохінґ		1	3:1	1		
VI	6. 6.	Карсфельд		1	0:2		1	
	12. 6.	"		1	2:2			1
	15. 6.	Січ-Реґенсбурґ		1	1:9		1	
VII	5. 7.	Чехи-Мурнау		1	5:1	1		
VIII	27. 8.	Джанґар-Пфаффенгофен		1	6:0	1		
		Разом 1948-1949	0	21	69:44	13	6	2

Від грудня 1948 р. футбольна ланка „Довбуша" є членом Баварського футбольного союзу і буде, згідно з німецькими приписами, розігравати змагання за першенство кляси „Ц" мюнхенської крайсліґи в футбольному сезоні 1949-1950. Рішенням проводу цього Союзу „Довбуш" приділено до 9 групи, в якій грають такі противники: Пазінґ 03, Гартек, Ам Гарт, Алеманія, Норд, ТСҐ, Спортбунд, Вайс-Бляу, ФФБ Унтерменцінґ, Карльсфельд і Вальдек. Крім цього в „Довбуші" зорганізовано, в 1949 році, окрему дружину юніорів і окрему школярську (учнівську) дружину. Ось висліди здобуті цими дружинами на грищі:

ТАБЛИЧКА VI.

Змагання в копаному м'ячі юніорів „Довбуша" в 1949 році.

Рік / міс.	Дата	Противник	Змагання мист.	Змагання тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог.	Разом Реміс
1949	19. 6.	Ам Гарт		1	2:3		1	
VI	22. 6.	Панцеркасерне		1	3:1	1		
	27. 6.	Ґінтарас		1	0:1		1	
VII	8. 7.	Панцеркасерне		1	3:1	1		
	10. 7.	Фуккасерне		1	4:1	1		
	23. 7.	Чехи-Мурнау		1	3:2	1		
	30. 7.	НСФ Діллінґен		1	0:4		1	
	31. 7.	Степ Діллінґен		1	5:4	1		
VIII	4. 8.	Сокіл-Шляйсгайм		1	1:2		1	
	6. 8.	Функкасерне		1	4:0	1		
	13. 8.	Русь-Шляйсгайм		1	1:2		1	
	14. 8.	Січ-Реґенсбурґ		1	1:0	1		
	25. 8.	Гунґарія-Мюнхен		1	2:6		1	
	26. 8.	Фенікс-Мюнхен		1	5:4	1		
Разом Юніори VI-VIII/1949				14	44:31	8	6	0

Школярі грали, в тому часі, такі мечі:

ТАБЛИЧКА VII.

Змагання в копаному м'ячі учнів „Довбуша" в 1949 році.

Рік / міс.	Дата	Противник	Змагання мист.	Змагання тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог.	Разом Реміс
1949	9. 6.	МТФ Мюнхен		1	9:0	1		
VI	10. 6.	Фельдмохінґ		1	11:0	1		
	19. 6.	Шляйсгайм		1	5:0	1		
VII	12. 7.	НТФ Мюнхен		1	10:1	1		
VIII	16. 8.	НТФ Мюнхен		1	11:0	1		
Разом Учні VI-VIII/1949				5	46:1	5		

Ці „бійці" вирішили всі змагання на свою користь з рекордовим відношенням воріт 46:1! Ось, де майбутнє „Довбуша" й українського спорту.

Дня 1. вересня 1949 р. почався новий футбольний сезон. У цьому сезоні „Довбуш" грає о мистецтво „Ц" кляси мюнхенської крайсліґи. Юніори і учні грають свої товариські змагання. В наступній табличці подаємо висліди всіх наших дружин за місяць вересень, 1949 року:

ТАБЛИЧКА VIII.

Змагання в копаному м'ячі дружин „Довбуша" в 1949 році. Місяць вересень

Рік / міс.	Дата	Противник	Змагання мист.	Змагання тов.	Вислід	Разом Вигр.	Разом Прог.	Разом Реміс
1949	Сеніори:							
IX	5. 9.	ТСҐ Мюнхен	1		2:5		1	
	18. 9.	Алеманія	1		6:0	1		
	11. 9.	Пасінґ	1		2:1	1		
	24. 9.	Вакер		1	5:4	1		
	25. 9.	Сокіл-Шляйсгайм		1	4:5		1	
	28. 9.	Гунґарія		1	2:0	1		
	Юніори:							
	4. 9.	ДСЦ Швабінґ		1	1:1			1
	10. 9.	Спортб.-Мюнхен		1	2:2			1
	17. 9.	1960 Мюнхен		1	5:0	1		
	18. 9.	Пулях-Мюнхен		1	3:1	1		
	Учні:							
	4. 9.	ДСЦ Швабінґ		1	1:2		1	
	10. 9.	Спортбунд		1	3:1	1		
	18. 9.	Пулях		1	3:1	1		
Разом „Довбуш" у вересні, 1949			13		39:23	8	3	2

Легкоатлетика й інше

Може найслабшими успіхами може виказатись „Довбуш" у легкоатлетиці й інших родах спортів, дарма, що й тут і там були в його рядах спортовці, що вибивались понад рівень і добували поважні успіхи на змаганнях. Головне — це те, що ці роди спортів, коли не рахувати милої розривки „стук-пук", не стали масовими спортами. На це склались різні причини: а). брак виряду, що, в легкоатлетиці і зимових спортах, давався поважно відчувати, б). брак добрих тренерів, на яких, хоч би під фінансовим оглядом, не міг „Довбуш" здобутися, зосереджуючи свою увагу на боксі й футболі.



Фраґмент із гри кошівки



Фраґмент із змагань у відбиванці

Перший рік легкоатлетики „Довбуша" — це готування „Довбуша" до легкоатлетичних змагань. Провідником ланки легкоатлетики був тоді Ярослав Рубель і треба сказати, що під його керівництвом відбувались точно легкоатлетичні тренінґи з прорухом і кипіло життя на спортовій площі. На жаль, дня 10. XI. 1946. Рубель виїхав з Фрайману і по його виїзді життя спортове в ділянці легкоатлетики завмерло. Дня 30. VII. 1946. відбулись внутрішньо-клюбові змагання, які мали виелімінувати змагунів для Обласних легкоатлетичних змагань. У цих змаганнях брало участь

30 змагунів. В Обласних легкоатлетичних змаганнях, що відбулися дня 3. серпня 1946 р. в Мюнхені стартувало від „Довбуша" 12 змагунів, що здобули 39 точок. Дня 11. VIII. 1946 у бігу навпростець за нагороду Українського Комітету брало участь 12 змагунів і 8 юнаків. Легкоатлетичні першенства американської зони, що відбулися в днях 6 і 7 вересня в Мюнхені були переглядом майже всіх наших спортових товариств американської зони. На старті забракло тільки змагунів „Лева" з Міттенвальду. Від „Довбуша" стартувало 8 змагунів. Переміг КЛК — Мюнхен. В загальному точкуванні вислід змагань був такий:

1. КЛК — Мюнхен 11.645,81, 2. Орлик — Берхтесґаден. 5.480,00, 3. Хортиця — Травнштайн 3.913,50, 4. УССК — Мюнхен 1.897,82, 5. Сокіл — Бад Верісгофен 1.204,85, 6. Чорноморе — Майнц-Кастель 1.168,00, 7. Довбуш — Фрайман 391,00, 8. Чорногора — Авґсбурґ 263,29, 9. Дніпро — Байройт 230,52. Про успіхи годі говорити, коли взяти до уваги, що один тільки змагун КЛК — Купчинський добув для свого товариства 2939,79 т. Перший рік закінчено дня 1. XI. 1946. Листопадовим бігом навпростець, у якому взяло участь 86 змагунів і змагунок, перш-за-все учнів гімназії. Листопадові біги — це один з засобів, яким Антонович хотів умасовити спорт на Фраймані. Біги і марші стали постійними щорічними імпрезами з нагоди листопадових святкувань.

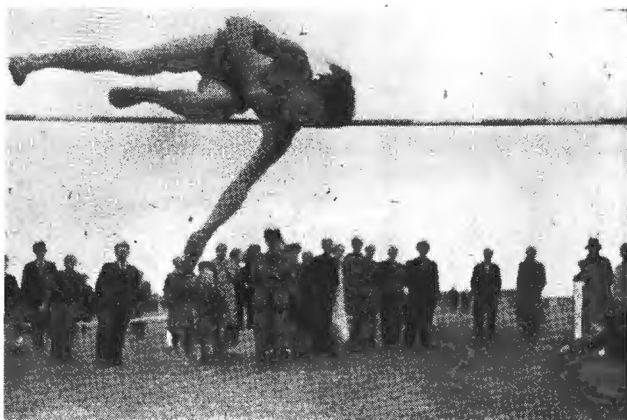
Дня 30. серпня 1947 відбулися на Фраймані міжнародні леґкоатлетичні змагання, в яких від „Довбуша" стартувало 7 змагунів. У цих змаганнях українці здобули такі осяги: Шанковський — друге місце в бігу на 100 м. (12,5 сек.), третє місце в скоку вдалечінь (5,10 м.), і третє місце в скоку у височінь (1,55 м.), Герлінський — перше місце в бігу на 1500 м., Мороз четверте і Крупей — п'яте. У стусані кулею і диском змагались наші змагуни Стовба і Побивайло, але місць не здобули. В марші на 6 км., що відбувся з нагоди „Свята Зброї", дня 31. VIII. 1947. стартувала дружина „Довбуша", що здобула перше місце перед студентами і „Сумом" з часом 37,30 мін. В Краєвих легкоатлетичних змаганнях, що мали місце 13 і 14 вересня 1947. в Мюнхені, від „Довбуша" стартувало 10 змагунів, які, одначе, добули тільки 7 точок (Герлінський — п'яте місце в бігу на 1500 м.). В Листопадових бігах навпростець дружина „Довбуша" здобула друге місце, також у марші, до якого стануло 36 змагунів, одна з дружин „Довбуша" добула друге місце.

Дня 29 і 31 травня 1948. „Довбуш" брав участь у ли-

товському спортовому святі, яке організував фрайманський литовський спортовий клюб „Ґінтарас". Розіграно змагання в копаному м'ячі з вислідом 1:1, у відбиванці 2:0, в стук-пук заняв „Довдуш" третє місце за литовцями і лотишами. У легкоатлетичних змаганнях українці здобули такі осяги:

Євсевський — перше місце в бігу на 100 м. (11,7 сек).
„ перше місце в скоку увисочінь (6,45 м.)
Герлінський — друге місце в бігу на 400 м.
Блонарович — перше місце в бігу на 1500 м. (5,08 мін.)
Герлінський — друге місце в бігу на 1500 м. (5,09 мін.).
Вислоцька — четверте місце в скоку вдалечінь (4,12 м.).
Михайлів — шосте місце в скоку вдалечінь (3,67 м.).
4х50 штафета дівчат — третє місце.

Останньою легкоатлетичною імпрезою на велику скалю



Скок у височінь Ігора Шанківського на Олімпіяді юніорів в 1949 р.

були Олімпійські змагання юніорів, які були запляновані на 5 днів, від 12-16 серпня 1949 р. Треба підкреслити, що одним з головних ініціяторів й організаторів тієї імпрези був „Довбуш", а зокрема його провідник Антонович. Організатори цієї малої Олімпіяди здавали собі прекрасно справу, які труднощі чекатимуть їх перед змаганнями і під час них, але незвичайний організаційний хист і незломність у переведенні в життя задуманих плянів, спеціяльно в Антоновича, допомогли довести змагову справу до кінця й українська молодь змогла зміряти свої сили в легкоатлетиці, копаному м'ячі, кошівці, відбиванці, шахах, стук-пук, плаванні та боксі. Ось українські осяги в окремих конкуренціях:

Легкоатлетика — перші місця балтійці

Біг 100 м. — І. Якобзон Йонас (лотиш) 11,6 півфінал 11,4 сек. українець III. Шанковський Ігор (Довбуш) 12,0 сек.

Скок увисочінь I. Якобзон Йонас 1,66 м. українець II. Дахнівський „Довбуш" 1,61 м. III. Шанковський „Довбуш" 1,61 м.

Скок удалечінь І. Якобзон Йонас 5,71 м. українець III. Шанковський 5, 23 м.

Стусан кулею дівчат І. Сікшнюте (литовка) 7,50, українка II. Возна Дарка (Діллінґен) 7,38.

Копаний м'яч — перше місце калмики

Кошівка — перше місце лотиші з Еслінґен

Відбиванка — перше місце „Русь" Шляйсгайм

українці — друге місце „Січ" Реґенсбурґ

Кошівка дівчат — перше місце українки „Степ" Діллінґен.

Стук-пук — перше місце „Січ" Реґенсбурґ

Шахи — перше місце українці

Бокс — перше місце українці (Довбуш)

Плавання — перше місце українці

Дня 10. вересня 1949 р. відбулись Легкоатлетичні змагання юніорів організовані ІМКА-ІВКА на Функкасерне. В цих змаганнях, українська дружина, що складалася з 6 змагунів (2 хлопці, 4 дівчат) здобула третє місце і 37 точок. В окремих конкуренціях змагун „Довбуша" Шанковський здобув перше місце у скоку увисочінь (1,55) м.), друге місце в бігу на 100 м. (12,3 сек., у півфіналі 11,8 сек.), та друге місце у скоку вдалечінь (5,43 м.). Дівчата здобули третє місце в штафеті 4x50 м. Перше місце в цій Олімпіяді здобули литовці, друге лотиші. Змагун „Довбуша" здобув сам майже всі точки, щоб задержати за українцями третє місце перед естонцями, поляками, білорусами, мадярами, чехами, словаками, жидами і росіянами, що здобули дальші місця, дарма, що виступали більшими гуртами.

У спортових грах „Довбуш" не зумів дійти, за три роки, до поважних успіхів, поскільки він диспонував тільки середньо доброю дружиною відбиванки хлопців і поганою дружиною дівчат. Також у кошівці „Довбуш" не зумів нічого навчитись від сусідів литовців, що є майстрами у цій грі. Причиною цього всього є лінивство нашої молоді, для якої байдикування є важніше, як спортова заправа. Такий популярний у краю спорт, як відбиванка ніколи не зумів зібрати забагато охочих на тренінґи. Соромом палилось лице, коли спостерігалось, як сусіди балтійці від ранньої весни

до пізної осені тренували спортові гри, відбиванку й кошівку. Наші цього не зуміли й тому результати в цій ділянці не надзвичайні. Склад відбиванкової дружини „Довбуша": Хевпа, Нагірний, Ґураль, Блонарович, Крупей, Кметик, Стець, Стасюк. Репертуар змагань не виходив поза найближчих сусідів „Русь" з Шляйсгайму, фрайманських литовців і лотишів, Функкасерне, тощо.

Дещо краще виявив себе „Довбуш" у шахах. Вже в міжнародніх змаганнях, що відбулися на Фраймані, в 1946 р. грачі „Довбуша" зайняли перші місця. Серед грачів вибивався молодий шахіст (боксер, лагкоатлет, відбиванкар)



Із змагань столового тенісу дружини „Довбуша" з дружиною Берхтесґадену

Блонарович. Крім цього в складі „Довбуша" були ще добрі шахісти: Ґрень, д-р Сахно, Цюрак, Іван Задорожний, д-р Баран. В дружинових шахових змаганнях, що відбулися 25 і 26. І. 1947. „Довбуш" зайняв друге місце за берхтесґаденським „Орликом" і перед КЛК і „Левом". Цього ж дня збірна українська грає з збірною лотишів, перемагаючи їх 3,5:2,5. Дня 15. і 16. II. 1947. „Довбуш" гостює в Міттенвальді, але програє з „Левом" у відношенні 5:1 і 4:3. Дня 12. III. 1947. „Довбуш" програє з місцевими лотишами у відношенні 4,5:5,5. Дня 20. III. 1947. перемагає КЛК 3,5:0,5. У міжтаборових змаганнях проти табору Шляйсгайм бере участь 6 змагунів „Довбуша". Шляйсгайм перемагає 8,5:4,5. Дня 25. І. 1948. відбуваються змагання з місцевими лоти-

шами, на 20 шахівницях, з вислідом 12,5:7,5 на користь лотишів, відплатні змагання приносять вислід 11,5:8,5. Душею шахової ланки був Цюрак, його виїзд з Фрайману приніс деяке послаблення шахового життя в „Довбуша" і перенесення його до „Просвіти". Серед змагунів „Довбуша" найкращий був Блонарович, що здебільша вигравав свої партії. Він виступив у складі української збірної проти мюнхенського клюбу „Андерзен" і виграв свою партію.

Тоді, коли другі ланки помалу завмирають з причини виїзду змагунів, то ланку стук-пук можна зачислити до такої, яка щойно починає розвиватись. Сьогодні „Довбуш" може почванитись дорібком молодих аматорів стук-пуку, які вже перевищать своїх противників. Про життєвість цієї ланки говорить факт, що відбуто ряд товариських зустрічей з місцевими і замісцевими товариствами і кількаразово внутрішні клюбові змагання, а останні змагання з місцевим литовським клюбом „Ґінтарас", або шляйсгаймським „Русь" показують наочно, що молоді змагуни „Довбуша" можуть вже ставити чоло колись непереможним противникам. Ось реєстр важніших змагань стук-пук:

20. VII. 1946. „Лев" — „Довбуш" 4:1
27. X. 1946. „Богун" — „Довбуш" 3:2
30. I. 1947. Дружинові й індивідуальні першенства на Фраймані.
31. I. 1947. „Довбуш" третє місце за „Орликом" і „Левом"
17. III. 1947. Змагання за першість на Фраймані. „Довбуш" третє місце за „Ґінтарас" і „Руссю". Від „Довбуша" виступали: Гижий, Іваник, Ґрень, Король, Підгірний.
19. VIII. 1947. „Довбуш" — „Черник" (Ашаффенбурґ) 4:1. Гижий, Куссий, Ревак, Іваник, Цуркан.
31. VIII. 1947. Змагання за першість Фрайману. „Довбуш" дійшов до фіналу і відпав в змаганнях з литовцями.
„Довбуш" — Куссий, Гижий, Заяць, Іваник, Цуркан.
22. X. 1947. Внутрішньо-клюбовий турнір за участю 12 змагунів, 22 юніорів, 10 жінок.
25. XI. 1947. Змагання „Довбуш" — Лотиші з вислідом 5:5
20. II. 1948. „Довбуш" господарем змагань стук-пук мюнхенської області. Виступають 6 змагунів (Ривак, Куссий, Іваник, Нагірний, Ліщина, Нагорняк) і 3 змагунки (Вислоцька, Красій, Перецька). Змагання закінчились

несподіваною перемогою „Лева" над „Орликом" і „Довбушем" і перемогою жінок „Орлика".

24. IV. 1948. „Довбуш" — Литовці з вислідом 1:4.

29. V. 1948. Виступ „Довбуша" у спортовому святі „Гінтарас". У стук-пук „Довбуш" займає третє місце за литовцями і лотишами.

Іван Ярош — Роки 1950-1951.

Для доповнення історії „Довбуша", писаної Ігорем Шанковським, який в осені 1949 р. покинув Европу, слід коротко накреслити ті факти, які заіснували згодом.

Гордістю і надією Проводу Товариства були дві дружині копаного м'яча школярів, яких безпосереднім опікуном був Богдан Кусий. Цей справжній „фанатик футболу", — сам теж змагун, провадив свою одинацятку юніорів від перемоги до перемоги й придбав для українського спорту в Західній Німеччині добру славу. У висліді цих перемог Німецький Спортовий Союз допустив нашу одинацятку до фінальних змагань в Західній Німеччині, до яких мало станути 4 дружини. На превеликий жаль, не дійшло до зустрічі, які мали відбутися у Франкфурті. Рішення Союзу („Bayerischer Sport-Verband") було відкликане в висліді необхідности зробити великий вклад грошей, а може був це тільки страх, щоб чужинці не заняли першого місця; адже ж Союз знав добре, що юніори „Довбуша" були пострахом для німецьких юніорів, в області Мюнхену.

Неменшим „пострахом" між школярями були й наші найменші. Бо, як висловився бувший Голова, Адам Антонович: „учні, правду кажучи, були нашою зіркою у копаному м'ячі, ну й технічно грали може краще за старших".

Щоб не бути голословним, подаю повний репортаж, поміщений в „Українському Самостійнику", з дня 22. I. 1950 р. (поміщений враз із знимкою школярів). В цьому номері читаємо про: „Великий успіх малих довбушівців". Цитуємо: „Про них можна б сказати більше: це малі чемпіони футболу в області Мюнхену. Справді, хто бачив змагання української школярської футбольної дружини УРСТ „Довбуш" з табору „Варнер Касерне" на Фраймані, той міг переконатися, як гарно, комбінаційно й технічно грають юні футболісти з цієї дружини. 1949 р. був для них роком блискавичних перемог майже над усіма школярськими дружинами Мюнхену й околиць.



Найкраща на цілу область Мюнхену футбольна дружина наймолодших Т-ва „Довбуш" підчас змагань із німецькою дружиною „Гартек" з вислідом 11:0 в 1949 р.

Аматори футболу й „ґолільщики" старших не раз жартували: Цим маленьким змагунам можна сміливо виступати проти мюнхенської оберліґової дружини „Баєрн". — Цей жарт викликаний справді бездоганною грою малих „довбушівців". Досить сказати, що з 18 зіграних змагань вони виграли 16. Двоє програних змагань становили рахунок 2:3 й 1:3. (примітка проводу: бо грали зі старшими віком за себе). Натомість рахунок виграних у відношенні воріт становив: 9:0, 11:0, 10:0, 11:0, 5:0, і т. д. З юних спортовців школярської дружини „Довбуш", можуть стати в майбутньому фахові, чудові футболісти, що славитимуть добре ім'я українського спорту. Щасти ж їм у новому році зробити дальший поступ до майбутніх рекордів у ділянці футболу". П. К.

І в 1950 р. Провід „Довбуша" був неменше гордий за них.

В балянс життєздатности проводу треба записати також його всесторонність у діянню. Напевне залишаться у пам'яті всіх членів „Довбуша" більші прогульки, які давали багато емоції, вражінь й у висліді почуття спільноти крови і бажання спільного чину. До таких успішних прогульок — виїздів дальше поза Мюнхен (не вчисляємо виїздів спеціяльно на змагання з різних ділянок спорту), треба відмі-



Пращальний вечір Голови Т-ва А. Антоновича, перед виїздом до США

тити дві більші прогульки — школярів й юніорів — до Еттлінґен; відбулися вони під проводом Голови Товариства Адама Антоновича. В часі прогульки розіграно футбольні й боксерські змагання.

Другою такою більшою екскурсією була прогулька до Мурнав (одна з кращих околиць у Баварії). Провід прогульки обняв д-р Ярош. Прогульку запляновано на три дні, при чому мали відбутися гри в терені. Прогулька дала багато сильних вражінь для молоді. Але й у старших залишила вона чимало спогадів, бо ж вони раділи переживаннями юнаків. От згадати б хоч би ту хвилину, коли приїхали ми до чужого міста; прийшлося нам блукати по чужому терені в темну ніч, шукаючи того озера, над яким ми мали розтаборитися. З перевтоми по дорозі слабші відставали, а ті, що несли тяжкі шатра й харчі, добре напотилися. Але незадовго прийшли приємні хвилини: вогонь, спів, розбиття табору над самим озером в лісі і ... приємний сон по зусиллі. На другий день рано: збірка, спільна молитва, снідання. — По обіді змаганя копаного м'яча далеко поза містом (із місцевими Чехами, з якими ми раніше нав'язали контакт). Наші юніори вирішили змагання у свою користь.

На другий день відбулися змагання у відбиванці й боксі. У відбиванці наші програли, бо в Чехів були змагуни

старші віком. Натомість в боксі виграли ми, не глядячи на те, що були заавансовані змагуни й віком старші.

Треба згадати ще про боксерські змагання нашої репрезентації з німцями в Бамберґу, на чолі з Хомою. Наші розгромили противника так безпощадно, що навіть не ставилися до реванжу, до якого були зобов'язані. Подібна історія стрінула й ,,Мюнхен Ост''.

В перших днях грудня 1949 р., при більшій кількості членів і запрошених гостей, прощаємо нашого загально люблeного й заслуженого Голову Адама Антоновича, який враз із ріднею виїхав до Чікаґо, де дальше працює для спільної нам ідеї.

На два тижні ще перед від'їздом до Америки, відбулася на Фраймані ,,ДП'' Олімпіяда, яку зорганізувала світова ІМКА, а в якій був ріжнож заанґажований наш Голова (з рамени Т-ва ,,Довбуш''). Користаючи з нагоди закінчення Олімпіяди, вручив Провід Довбуша при роздачі дипльомів переможцям дипльом вдячности Голові Антоновичеві за батьківську опіку над молоддю, а крім цього дарунок на тривкий спогад — у формі золотого годинника. Цей доказ вдячности зробив гарне враження на загал присутніх, в тому числі і на численних чужинців з цілої американської зони. Зараз вже рік минув, а наш Голова турбується дальше враз з нами долею Товариства. І ця книга наших спільних переживань, яка неодному буде приємним спогадом і цінністю, постала за його ініціятивою, вказівками й матеріяльною допомогою.

Рік 1950. був багатий на різні важливі спортові імпрези. Теж і внутрішнє життя Т-ва було різноманітне й цікаве. З огляду на брак місця обмежуся до неповних даних, називаючи факти з різних ділянок спорту. Праця А. Антоновича була на стільки всебічна, що важко було найти людей до проводу, які змогли б дорівняти йому в праці. Мало було охочих, які подібно до Антоновича, були б згідні посвятити безінтересовно час, можливість заробітку, забезпечення родини і т. п., і новообрані були вповні свідомі перебраного тягару. В протоколі засідання Проводу Т-ва ,,Довбуш'' з дня 24. XI. 1949. записано, що до Управи обрано: д-р Ярош Іван голова, (перший заступник голови бувшого проводу); Король Володимир містоголова; Припхан Раман другий містоголова; Соневицький секретар; Бас скарбник; Дідик господар; Кусий спортовий референт; Підгірний і Лось, як виділові. Проте не всі обрані вив'язалися з завдань і праця велася завдяки одиницям. Дехто з Проводу був не-

вдоволений, що в першій дружині грало кількох копунів — Калмиків (з огляду на виїзд наших змагунів). Тимчасом цей факт був виправданий умовами і в подібних умовах і інші радили собі в подібний спосіб. А Калмики виказалися дисциплінованими грачами й добували нераз для нас признання публіки й прилюдної опінії.

Не глядячи на неактивність деяких членів Проводу, життя в Т-ві розвинулося гарно і всебічно. Для доповнення образу, слово віддаю Любомирові Цимбалістому, який в своєму репортажі познайомить нас з повстанням, працею й успіхами нашої гокейової дружини.

Гокей на льоді

Щоб зробити належний підсумок діяльности гаківкової секції УРСТ „Довбуш" у Мюнхені, треба спершу ознайомитись із історією української гаківки на еміґрації. — В Німеччині 1948 р. засновано за спільним старанням О. Бучацького та моїм першу українську гаківкову дружину „Лев" у Міттенвальді. За допомогою місцевого клюбу „Лев" придбано провізоричний інвентар та почато заправу, яка дала змогу ставити опір навіть сильним німецьким та американським клюбам. Запал та хотіння показали чужинцям, що українці теж уміють культивувати найскоріший та один із найтрудніших спортів.

1949 р. не було змоги створити власного клюбу, бо не було фондів на це, — а ніхто не хотів рискувати власним капіталом. П'ятьох грачів „Лева" (Бучацький О., Дицьо Ю. Саво 2 та я, запрошено виступати в барвах німецького клюбу Е. Т. Ц. Ашаффенбурґ, де ми були й цілим мотором названого клюбу, здобуваючи мистецтво Гесії.

1950 рік був роком завершення праці наших гаківкарів. Вже в осені 1949 р. почав я підготовляти ґрунт для створення доброї дружини, нав'язав контакт із бувшими грачами, підшукав нових та порозумівся із УРСТ „Довбуш", та місцевою ІМКА. Всюди стрінувся я із позитивною відповіддю та охотою помогти мені. Найбільше завдячую д-р Ярошеві, який в імені Товариства „Довбуш" визначив більшу суму грошей на перші потреби для урухомлення гаківкової секції. Евентуальний риск невдалої імпрези мали вони на спілку понести з дотогочасним Головою Адамом Антоновичем, бо так було домовлене.

Із кінцем листопада 1949 р. почався перший тренінґ, на якому було надсподівано багато учасників, бо аж 21.



Гокейова дружина „Довбуш" перед змаганнями із американською військовою репрезентацією Европи

Брак інвентаря ускладнював ситуацію, тим більше, що більшість грачів була добрими змагунами. Та вже по третій вправі дружину скомплектовано. Тоді почалась серйозна праця, яка увінчась опісля багатьома гарними вислідами.



Фраґмент із гокейових змагань „Довбуша"



Фото із гокейових змагань між дружиною „Довбуша" й американською військовою репрезентацією на Европу

В перших змаганнях перемагають наші гаківкарі репрезентацію американських збройних сил Мюнхену з вислідом 4:24. Дальше ідуть гри:

„Довбуш" —	Берхтесґаден	11:1
,,	Веслінґ	8:4
,,	Мосбурґ	21:0
,,	Різерсее	7:5
,,	Іннсбрук (Австрія)	5:11
,,	Мозах	8:4
,,	Веслінґ	24:0
,,	Дiяболі Россо Нері (Італія)	2:8
,,	Американська Репрезентація збройних сил Европи	12:4
,,	Бад Навгайм (оберліґа)	2:4
,,	Крефельд Пройсен (оберліґа)	8:1

У всіх змаганнях виказала наша дружина добру техніку, при чому зауважилось брак зіграння, що було наслідком браку тренінґів. — Кожному приходить на думку питання: а чому то наші гаківкарі не вправляли? Чи були заліниві? Ні! Питання одно із найтяжчих та підставових! Наша дружина складалась із грачів, що були розкинені по цілій американській зоні. І так: 1 — Міттенвальд, 4 — Мурнав, 3 — Мюнхен, 1 — Реґенсбурґ, 1 — Ґаувтінґ, 1 — Ульм, 2 — Людвіґсбурґ. Я старався добитися в ІРО, щоб цих людей перевезти в один табір, але скінчилося на обіцянках. Таким чином на кожний треніґ чи змагання треба було стягати грачів з усіх сторін. Завдання очевидно не легке: те-

лефони, телеґрафи, білети, все те вимагало багато енерґії та часу, а рук до праці мав в тільки дві. Після менш значних гор із Баварською Ліґою виїхала наша дружина на змагання до Італії із першуном ,,Divolo Rosso Neri'' до Міляно. Ніхто не хотів вірити, щоб наша дружина справді змогла виїхати. Американські власті, т. зв. Combined Travel Board, а зокрема шеф відділу Урман, робив нам всі можливі паспортові труднощі так, що здавалося, що все пропало. Але впертість і матеріяльна допомога ІМКА (шефа Ної) допомогли мені — дослівно вирвати 7 паспортів, що очевидно було тільки половиною (13) потрібних мені. Наша дружина виїхала в дуже ослабленому складі, властиво нездібному навіть виїхати на лід. За допомогою Бучацького удалось нам дозичити 2-ох грачів із Іннсбрука й так ,,полатані'' виступили ми як перша українська дружина гаківки (чи мабуть взагалі перша спортова) на італійському ґрунті. По гарному привітанні нас із квітами та врученні срібної чаші розіграно в дуже товариській формі змагання, які ми програли з вислідом 8:2, з огляду на слабший склад і довгу дорогу.

Після повороту з Італії удалось мені дістати контракти до Голляндії, Бельґії та Франції. На жаль повторилась стара історія із Combined Travel Board, — п. Урман не згодився видати паспорти комплетній дружині. Унаслідок такої ситуації, ми були примушені шукати іншого пляну.

Під кінець сезону удалося мені захопити ще можливість виїхати в північну Німеччину — до Бад Наугайм та Дюссельдорфу. Це був для нас великий поступ, бо стрінулись ми із оберліґовими (держ. ліґа) дружинами ,,ЕЦ Бад Наугайм'' та цьогорічним фаворитом і першуном Німеччини ,,ЕФ Креффельд''. Гра була цілий час в милій, наскрізь товариській атмосфері та на високому рівні. Ми здобули признання німців, які з подивом дивилися, що ми „Diese Ausländer — Ukraine“, вміють добре грати й гарно на грищі заховуватися.

Змагання в Бад Наугайм відбулися при 12.500 глядачів, при чому в перервах гри танцювали, як додаток, колишня мистецька пара світу в танцю на совгах Ернст і Максі Баєр. Як звітував мені директор стадіону, то наші змагання мали рекордове число глядачів від початку існування стадіону. Змагання в Дюссельдорфі (Рур) (11.000 глядачів) проти ,,ЕФ Креффельд'', хоч і програні, принесли нашому спортові велику честь. Наші змагуни виступили до так поважного противника із тремою, але вже по перших хвилинах прийшли до себе та потрапили вирівняти перші 2 ворота противника

на вислід 2:2. Брак сталої заправи та зіграння не дав змоги нашим вдержати висліду й ми програли на 8:3. На марґінесі треба додати, що змагуни „ЕФ Креффельд" виграли із першуном німецької державної ліґи (цего року 7:2), зремісували з першуном світа Канадою та виграли із репрезентацією США.

Як підсумки мойого звіту хотів би я подати декілька голосів німецької та заграничної преси про наших змагудів: Американська ґазета „Стар енд Страйпс": „Українські змагуни показали на цих змаганнях високий рівень гри та надзвичайну товарискість". В оголошенню про змагання в Розенгаймі писали німецькі місцеві часописи „з великою увагою будемо слідкувати змагання нашої дружини із так сильним противником, яким являється IMCA — Dowbusch Мюнхен. Ці змагання будуть іспитом нашої дружини, що має боротись за вхід до державної „Ліґи". Великі рецензії подавали часописи та радіо про нашу дружину.

Ширше про „Довбуша" помістила „Reinische Post" з 25. III. 1950 р. Р. Шилнер широко розписується про дружину як таку. Автор описує, хто такий Довбуш, описує труднощі в організації дружини на скитальщині, та знову підчеркає (як і всі інші часописи) товарискість, завзяття та високий рівень гри.

Про рецензії не згадую, бо їх багато, одне тільки підчеркую: ніодна не була і словом неґативна для нас. Радіостанція Мюнхен і радіостанція американських збройних сил подавали часто довгі інтерв'ю про наших змагунів. Не згадую про українські часописи.

На превеликий жаль, не удалось мені цього року створити другої „IMCA — Dowbusch"; може наші почини були б тим разом ще з кращими результатами. Брак змагунів, що виїхали за море, і брак грошей положили моїм старанням кінець.

Любомир Цимбалістий

По огляді праці гоківкової секції переходжу до інших ділянок діяльности.

В році 1950. УРСТ „Довбуш" завдячує своє існування й успішне розгорнення праці грошевим заходам, які приносили часто улаштовувані забави, які відбувалися у власній просторій і гарній домівці (бавились переважно чужинці). З доходів були стало оплачувані домівкарі, як і спортовий референт, які не мали можности найти іншої праці.

З весною закуплено новий гарний виряд для копунів,



Найкращий склад футбольної дружини „Довбуш" в 1950 р. який здобув перше місце в турнірі на „Функ Казерне". Зліва стоїть Голова Т-ва д-р І. Ярош

кілька м'ячів і інше спортове знаряддя. Кілька старших (дещо знищених) комплетів були для молодших. Провід Товариства прикладав більше уваги дружинам копаного м'яча, а саме; сеніорам, юніорам і двом дружинам наймолодших, бо цей рід спорту був найбільш актуальний й живучий.

Треба згадати, що змагуни дружин часто мінялися, зогляду на виїзди змагунів за океан, чи переїзди до інших таборів.

Після статистики, виходить, що поодинокі дружини розіграли наступну кількість змагань:

1) Сеніори: 9 змагань за мистецтво німецької Беціркслі-ґи, в якій заняли 3. місце в своїй групі. Дружина не докінчила мистецтв в наслідок кількох випадків наявної сторопничости німецьких суддів, які не хотіли допустити Довбуша до першого місця, яке насправді йому належалось. Сеніори розіграли ще 14. змагань товариського характеру, враховуючи вда останні турніри; про один з них звітує „Український Самостійник" (з дня 24. вересня 1950.). Цитую дослівно: „Довбуш" — „БМВ" — 2:2.

Тільки де-не-де залишилися ще в Німеччині українські спортові клюби. До таких „білих круків" належить українське Спортове Товариство „Довбуш" в Мюнхені. Зокрема футбольна дружина, що за останній сезон провела ряд змагань, гідна того, щоб їм присвятити декілька рядків. Нещодавно „ІМСА" організувала в Мюнхені футбольний турнір за першість „ДП" Мюнхенської округи. Грали:



Останній футбольний турнір „Довбуша" із жидівською дружиною „Маккабі"

„Функ-касерне", „Варенгауз", „БМВ" (поляки) і „Довбуш". Без великих зусиль Довбуш дійшов до фіналу, де й грав з „БМВ". На грищі в „Функ-касерне" в присутності біля 2000 осіб, де дружина „БМВ" хотіла за всяку ціну добитися першости, як наслідок цього хотіння — відвезено воротаря „Довбуша" до лікарні в непритомному стані. Також усі інші грачі з „Довбуша" були пошкоджені. Гра закінчилася невирішеною — 2:2.

„Довбуш" домагався продовження гри, але поляки не хотіли грати далі й зреклися першости на користь „Довбуша". Але тут сталось „диво" ІМСА вирішила першість надати полякам. Такі поступки на майбутнє не будуть заохоченням до участи в імпрезі „ІМСА" **(К.)**

Заувага до цего турніру Проводу „Довбуша": „ІМСА-

Функ-касерне" зробила на другий день якесь „льосовання" (без участи Довбуша) і передала чужою людиною диплом другого місця з розгривок. Очевидно Провід „Довбуша" повернув диплом, з відповідною заявою.

Треба ще зазначити, що Провід IMCA на „Функ-касерне був в польських руках, як рівнож і суддя, який вів оці змагання, походив із їхнього середовища. По другій половині замінено суддю іншим за наявну сторонничість.

Через три тижні пізніше, відбувся подібний турнір, який улаштувала жидівська дружина „Маккабі" (30 км. за Мюнхеном). Маккабі запросила до себе крім „Довбуша", „Функ-касерне" й „Веренгауз". „Варенгауз" не приїхав, так що нам залишилося грати кожний з кожним і фінал. Фінал був справді гарний, бо стрінулось двох сильних противників: „Довбуш-Маккабі", яка стягнула собі з цілої американської зони найкращих змагунів, між іншим грало двох репрезентантів Палестини; вислід був 5:3 в користь „Довбуша". Зазначую, що це були треті змагання „Довбуш-Маккабі" в цьому сезоні, які все програли останні.

Рівнож треба зазначити, що це були останні змагання „Довбуша" в такому доброму складі.

Юніори, які мали з давних часів добру славу, розіграли 14. змагань в цьому сезоні з добрими вислідами. Юніори грають по сьогоднішний день, заступаючи старих, які розбрилися по світі.

Наймолодші школярики й в цьому сезоні збирали трофеї на зеленій мураві, де розіграли 16. змагань.

В спортових грах і легкій атлетиці, було слабше заінтересування серед наших змагунів. Все ж відбулися 19 змагань з місцевими чи з позамісцевими осередками прим.: „Русь" Шляйсгайм, Інґольштадт, 18. III. 50 Бад Еттлінґен, яких гостив „Довбуш" (відбиванка 3:2 для Еттлінґен, стук-пук Еттлінґен вирішив також в свою користь 6:3, системою 3х3; реванж на другий день випав в користь „Довбуша" 4:3.

Для дальшого приміру, 17. VI. гостив „Довбуш" у себе Берхтесґаден: Копаний м'яч 4:3 для Довбуша, відбиванка 1:1 і стук-пук 6:0 для Довбуша.

Секція стук-пук розіграла 11. змагань з місцевими чи позамісцевими осередками, як рівнож 2 внутрішньо клюбові турніри.

Шахісти „Довбуша" також нераз непокоїли чужинців, забираючи перші чи другі нагороди з різних змагань, а фаворитом був Роман Припхан (рівнож у стук-пук).

Осип Хома старався два рази відновити боксерську



Останній Провід Спортового Т-ва „Довбуш" з 1951 р. Сидять зліва: Король Володимир (голова), д-р І. Ярош (голова Контрольної Комісії) і Йосиф Хома

секцію, відбувши кілька тренінґів, але із-за браку змагунів заперестав дальшу працю.

Реасумуючи ці всі скромні досягнення „Довбуша" за рік 1950., можна сказати, що може далось би було більше зробити, якщо всі члени Проводу, а зокрема молодь була б виявила більше зрозуміння своїх цілей.

Заіснував також критичний час для товариства, коли один з членів проводу збунтував юніорів, які пробували заложити новий клюб „Пролом" юніори переконалися, що мають до діла з людиною нечесною, вернулися всі через два тижні до „Довбуша". Іде тут мова про людину, яка матеріяльно підірвала стан „Довбуша" й вкоротці виїхала до Америки.

Пізної осені 1950 р., коли наш табір стояв під загрозою ліквідації, (насправді остаточно буде ліквідований в березні 1951 р.), стануло й Товариство перед маривом ліквідації. В зв'язку з цією ліквідацією відбулися загальні збори (дня 25. XI. 1950 р.) в присутності 16. членів — на всіх 25., які остали в „Довбуші". Вибрано нову управу в такому складі:

1. Король — голова, 2. Підгірний — місто голова, 3. Клос — скарбник 4. Гончарів — секретар, 5. Дячок — спорт. референт. Контрольна Комісія: д-р Ярош, Припхан, Шиб. Загальні збори рішили: на випадок ліквідації „Варнер-ка-

серне” Товариство перенести на Шляйсгайм. Це рішення буде однак важко перевести в життя, а це тому, що голова Король вже виїхав до Канади, а інші члени управи теж внедовзі виїдуть. За часів головства Короля Володимира відбулися такі імпрези:

1. Турнір в стук-пук внутрішньо-клюбовий, 2 змагань копаного м'яча, 1. шаховий турнір, 2. забави з танцями (це є праця до половини березня 1951). По виїзді голови Короля В. початок лютня 1951 р. заступником став з уряду Підгірний.

Ще одну корисну, (вправді неспортову) роботу зроблено для товариства 1950 р.; це є ініціятива, завдяки якій мала здійснитися мрія про видання оціеї історії товариства. За особистим почином і старанням підписаного, переведено збірку старих ганчірок і пляшок.

В успіх акції мола хто вірив; дехто навіть глузував, — і то навіть з-поміж товаришів з проводу. Доводилось реалізувати плян самому, при допомозі Клоса (старшого). І так ходив я від кімнати до кімнати і навіть по смітниках збирав. Дехто кепкував, що мовляв: „Треба буде з каси „Довбуша” виасиґнувати ще 50 НМ, щоб зробити порядок в шатні” (де збиралося ці речі). Щойно, як продано ці шмати й пляшки за приблизно 500 НМ., виявилася доцільність акції. З цих грошей 50 НМ передано до каси, а решту зужито як основний капітал на видання цієї історії. І провід сподієтьcя, що видання цеї історії буде тепло приняте всім членством і зактивізує його скрізь по цілому світі.

Кінчаючи цю історію, я переконаний, що за кільканадцять днів наш славний „Довбуш” на „Варнер касерне” (з яким нас усіх лучило стільки турбот і радощів), перестане існувати. Але я є рівнож і певний, що у серцях наших во віки залишаються милі спогади днів юности й завзяття. Ми в малому вчилися перемагати, щоб перемогти в слушний час у великому. І цеї остаточної перемоги всім бажаю. А всім Друзям спортовцям і симпатикам, де б вони не були, засилаю наше грімке Слава!

Мюнхен, 18. III. 1951. **Іван Ярош**

Список членів УРСТ „Довбуш“

1. Біганська Ольга
2. Бунь Теодор
3. Близнюк Іван
4. Бесага Микола
5. Білик Павло
6. Борейко Іван
7. Бойченко Ярослав
8. Борик Степан
9. Бойко Теодор
10. Брикета Мирослав
11. Брикета Михайло
12. Брикета Володимир
13. Братах Іван
14. Бабяк Петро
15. Белей Богдан
16. Біляк Володимир
17. Борис Святослав
18. Бойко Андрій
19. Бабченко Микола
20. Бідний Петро
21. Барчук Роман
22. Бриняк Роман
23. Броварський Петро
24. Бардецький Петро
25. Бернгард Володимир
26. Білоус Орест
27. Бурлай Іван
28. Блонарович Лев
29. Борис Микола
30. Верхівська Анна
31. Верхівський Андрій
32. Вейлик Василь
33. Ващинський Богдан
34. Вижницький Святослав
35. Ватраль Іван
36. Вовк Олександер
37. Валевський Василь
38. Вовчанчин Осип
39. Вітенко Роман
40. Вавришин Кость
41. Винниченко Іван
42. Василів Петро
43. Вовчук Микола
44. Гриник Емілія
45. Гнідець Ольга
46. Гураль Анна
47. Городович Катерина
48. Гуляк Катерина
49. Гринчак Матвій
50. Горпинюк Іван
51. Головко Володимир
52. Григорів Іван
53. Герман Мирослав
54. Гут Федір
55. Гаврилів Іван
56. Городович Петро
57. Гавриляк Микола
58. Горох Степан
59. Горбаль Петро
60. Гураль Лукіян
61. Грабовенський Микола
62. Гриняшак Микола
63. Гулич Андрій
64. Гончарів Анатолій
65. Гевко Михайло
66. Грух Володимир
67. Гуменко Дмитро
68. Головко Володимир
69. Годованець Іван
70. Галка Михайло
71. Гижий Роман
72. Гордієнко Віктор
73. Гудзь Іван
74. Герлінський Віктор
75. Грамяк Петро
76. Дутко Катерина
77. Данилович Марія
78. Добрянська Маланія
79. Дуброва Тетяна
80. Домбровська Ірена
81. Дмитраш Анна
82. Дармохвал Анна
83. Дубчак Федір
84. Добуш Осип
85. Добрянський Іван
86. Дуркот Іван
87. Данилюк Володимир
88. Дронський Володимир
89. Данилишин Микола
90. Дністрянський Василь
91. Дубок Федір
92. Драганчук Микола
93. Домбровський Мирон
94. Дубівка Святослав
95. Дубівка Станіслав
96. Друляк Роман
97. Дрогобичий Василь
98. Дячок Григорій
99. Деркач Іван
100. Дуруна Тарас
101. Домбровський Ігор
102. Деревницький Теофіль

103. Жабич Василь
104. Залипка Оксана
105. Заяць Ірина
106. Затворницький Юрко
107. Захарків Петро
108. Зелінський Льонгин
109. Заяць Роман
110. Зварич Іриней
111. Зварич Зеновій
112. Зелик Любомир
113. Іваник Володимир
114. Івашків Роман
115. Іваник Іван
116. Івашкевич Василь
117. Іванишин Петро
118. Івасів Мирослав
119. Івасів Андрій
120. Іваницький Осип
121. Кріґель Тадей
122. Крижанівський Павло
123. Кусий Богдан
124. Колода Василь
125. Курівчак Осип
126. Корнилів Анатолій
127. Кардаш Меланія
128. Куш Ольга
129. Крук Ольга
130. Куровицька Осипа
131. Крупей Параскевія
132. Комарницька Зеновія
133. Колодій Ольга
134. Курдила Марія
135. Краснів Марія
136. Кметик Татяна
137. Кузів Антін
138. Костирирл Григорій
139. Куровицький Ераст
140. Куровицький Ярослав
141. Ксьондзик Григорій
142. Королик Іван
143. Краснянський Іван
144. Ковалів Михайло
145. Ковалишин Ілько
146. Ковальський Михайло
147. Курус Петро
148. Куций Василь
149. Кисіль Володимир
150. Кохан Ярополк
151. Кокотка Степан
152. Кулик Микола
153. Касперський Антін
154. Кухарчук Михайло
155. Качмар Корнель
156. Кузиняк Роман
157. інж. Кордуба Роман
158. інж. Кобринський Василь
159. Комадат Іван
160. Комісар Володимир
161. Красій Богдан
162. Комашко Віталій
163. Козар Іван
164. Крохмаль Юрій
165. Король Ігор
166. Кучер Володимир
167. Кусьда Роман
168. Кордуба Володимир
169. Леочко Богдан
170. Луганів Володимир
171. Ліщина Леонід
172. Ліщина Федір
173. Литвиненко Віктор
174. Левицький Іван
175. Лось Михайло
176. Лящук Сергій
177. Лимар Михайло
178. Левицька Анна
179. Лисенко Микола
180. Малащук Іван
181. Марків Лев
182. Мамощевський Юрій
183. Мазуркевич Катерина
184. Михальцьо Марія
185. Михаць Онуфрій
186. Маціевський Осип
187. Марченко Іван
188. Матійшак Андрій
189. Мастикаш Василь
190. Мельничук Роман
191. Мінджоса Михайло
192. Морозенко Володимир
193. Мусянович Степан
194. Макуха Євген
195. Мельник Микола
196. Марців Дмитро
197. Матківський Станіслав
198. Макаруха Володимир
199. Матвіїв Ярослав
200. Матійшак Роман
201. Малко Ярослав
202. Нагірний Володимир
203. Новиновський Михайло
204. Налидюк Юрко
205. Наливаний Євген
206. Нагумик Макола
207. Норка Микола
208. Оконська Анна
209. Олійник Віра
210. Опирюк Ярослав

211. Оницький Іван
212. Олійник Марія
213. Олійник Василь
214. Онишкевич Зеновій
215. Олійник Богдан
216. Олійник Всеволод
217. Підгірний Євген
218. Парута Михайло
219. Полянський Юрій
220. Павлик Василь
221. Піднарський Володимир
222. Полохайло Мирон
223. проф. Пасіка Микола
224. Плешкевич Омелян
225. Пастух Михайло
226. Петрів Олексій
227. Павленус Дмитро
228. Пуравець Євстах
229. Павелко Йосиф
230. Парохоняк Яків
231. Пиль Микола
232. Паращинець Дмитро
233. Петяк Петро
234. Пацканник Іванна
235. Піддубна Інна
236. Паращинець Єва
237. Петрик Марія
238. Плекан Ярослав
239. Піхо Ізидор
240. Пулим Володимир
241. Плекан Євген
242. Павлович Роман
243. Панькевич Володимир
244. Пулим Анатолій
245. Ребуш Юлія
246. Рибак Стефанія
247. Романишин Михайло
248. Рибак Григорій
249. Рудавський Роман
250. Рак Володимир
251. Райда Василь
252. Ружило Мирослав
253. Рабчук Сергій
254. Ривак Іван
255. Романик Осип
256. Рубель Ярослав
257. Сагайдак Дем'ян
258. Стець Мирослав
259. Столчицький Роман
260. Столчицький Богдан
261. Стасюк Маріян
262. Стовба Александер
263. Стецура Орест
264. Стусик Богдан
265. Стецура Ігор
266. Сенів Павло
267. Савків Мирон
268. Сагайдак Роман
269. Солятицький Петро
270. Степанів Петро
271. д-р Сухий Роман
272. Слонишний Василь
273. Стецура Михайло
274. Свищук Іван
275. Стусик Іван
276. Сирота Микола
277. Синиця Теодор
278. Стець Василь
279. Сеник Олег
280. Селюк Стефан
281. Сидорак Микола
282. Сторожук Богдан
283. Сироватка Василь
284. Січкович Василь
285. Сас Михайло
286. Савяк Микола
287. Сало Григорій
288. Скуратко Микола
289. Скородинський Іван
290. Скрипник Чука
291. Садачинський Франко
292. Савяни Степан
293. Січкович Марія
292. Слюсарчук Юлія
295. Сиркіз Марія
296. Семенюк Володимир
297. Савчук Ярослав
298. Сагайдачний Віталій
299. Сулима Лев
300. Сулима Йосип
301. Томорук Ярослав
302. Туніцький Володимир
303. Ткач Федір
304. Тимюк Василь
305. Турко Андрій
306. Турик Василь
307. Туєшин Іван
308. Тимшак Богдан
309. Токар Орест
310. Трусевич Богдан
311. Тракало Ярослав
312. Унґоріян Фльоріян
313. Федорак Ярема
314. Фльонц Микола
315. Фіґлюс Наталія
316. Фіґлюс Уляна
317. Федун Іван
318. Фльонц Йосип

319. Фіґаль Петро
320. Федурук Антон
321. Филипович Евстахій
322. Филинів Микола
323. Філатов Віктор
324. Хома Василь
325. Хевпа Роман
326. Хома Йосип
327. Хома Михайло
328. Холонюк Фелікс
329. Холонюк Леонід
330. Цебак Федір
331. Цвях Остап
332. Ціхоль Іван
333. Чорній Іван
334. Чижович Ігор
335. Чичулін Іван
336. Чикета Федір
337. Чикета Мирослав
338. Чайківська Ірина
339. Чумак Юрій
340. Чижович Володимир
341. Чехут Марко
342. Черник Олекса
343. Чичерени Микола
344. Шкамбара Іван
345. Швак Євген
346. Шмераківський Іван
347. Шмераківський Адріян
348. Шарко Володимир
349. Шкорута Григорій
350. Шанковський Ігор
351. Шумський Мирослав
352. Шевчук Володимир
353. Шах Степан
354. Юрків Зеновій
355. Юзич Маріян
354. Ярема Степан
357. Ярмак Михайло
358. Яворський Михайло
359. Яременко Петро

АКТИВНІ ЧЛЕНИ 1949/1951

1. Борис Микола
2. Баранський Петро
3. Бідний Петро
4. Волянюк Володимир
5. Вертипорох Ярослав
6. Грамяк Петро
7. Гижий Роман
8. Гончарів Аркадій
9. Дідик
10. Дячок . Григорій
11. Деркач Іван
12. Домбровський Мирослав
13. Зварич Іриней
14. Зварич Зеновій
15. Клос Роман
16. Король Володимир
17. Куровицький Ярослав
18. Кусий Богдан
19. Матвіїв Ярослав
20. Підгірний Євген
21. Пулим Анатолій
22. Плекан Євген
23. Унторіян Фльріян
24. Холонюк Фелікс
25. Холонюк Леонід
26. Хома Осип
27. Стовба Алексaндер
23. Унґоріян Фльоріян
29. Чичулин Іван
30. д-р Ярош Іван
31. Яременко Петро
32. Середа Яків
33. Кушнір Іван
34. Середа Іван
35. Шиб Осип
36. Припхан Роман

ЛАНКА КОПАНОГО М'ЯЧА

1. Чумак Юрій
2. Івасів Андрій
3. Флюнц Микола
4. Бернгард Володимир
5. Дурун Тарас
6. Савчук Ярослав
7. Шмереківський Іван І.
8. Плекан Ярослав
9. Піхо Ізидор
10. Яременко Петро
11. Білоус Орест
12. Кисіль Володимир
13. Чижович Володимир
14. Сагайдачний Віталій
15. Корнилів Анатоль
16. Лисекно Микола
17. Сулима Лев
18. Ткач Теодор
19. Чехут Марко
20. Насумик Микола
21. Черник Олекса
22. Курівчак Осип
23. Федорак Ярема
24. Бурлай Іван
25. Норка Микола
26. Сулима Йосип
27. Тужіцький Володимир

28. Білецький Іван
29. Ваврук Микола
30. Шмереківський II.
31. Чечумик Микола
32. Чечумин Іван II.
33. Савчук Ярослав
34. Форович Зенон
35. Гриців Панас
36. Кармеліта
37. Дубинюк
38. Домбровський Ігор
39. Меняків
40. Колода Василь
40. Зеленяк
41. Гірняк Панас
42. Реґуш
43. Пулим Володимир
44. Маркевич Юрій
45. Швайка Леонід
46. Мамошевський Юрій
47. Коваленко
48. Черник II.
49. Швак Євген

ЛАНКА БОКСУ

1. Хома Йосип
2. Барчук Роман
3. Гармлінський Віктор
4. Братах Богдан
5. Плекан Євген
6. Моргун Микола
7. Зварич Іроней
8. Шиб Осип
9. Тонарук Ярослав
10. Блонарович Лев
11. Павлович Роман
12. Древницький Теофіль
13. Панькевич Володимир
14. Грамяк Петро
15. Домбровський
16. Морозевіціюс
17. Комендант Іван
18. Пулим Анатоль
19. Марків Лев
20. Маркевіціус
21. Кристич
22. Павлів Осип
23. Шкабар Іван
24. Цюк Михайло
25. Романюк Мирослав
26. Борис Микола
27. Чижович II. Ігор
28. Шкарута
29. Дячок Гриць
30. Деркач
31. Веруйнніс лит.
32. Завацький
33. Домбровський
34. Кусий Богдан
35. Крижанівський Павло
36. Холонюк Фелікс
37. Холонюк Леонід
38. Пащик
39. Семенюк Володимир
40. Диндюк Олег
41. Бардецький Петро
42. Унґарян
43. Крібель Тадей
44. Малащук Іван
45. Шарко Володимир

Цією дорогою дякую сердечно всім особам, які причинилися до видання цієї книжки. В першу чергу щира й тепла подяка д-рові І. Ярошеві за його невтомність і завзяття, з яким він збирав фонди на видання історії, чому завдячуємо, що розпочате діло доведено до кінця. Дальше дякую гаряче Ігореві Шанковському за опрацювання І-ої частини історії „Довбуша". Врешті висказую моє признання всім тим, що зложили датки на видавничі кошти

Усіх членів, що одержать цю книжечку безплатно, прохаю переслати добровільний даток на Н. Т. Ш. (Наукове Товариство ім. Шевченка), нашої найстаршої й добре заслуженої наукової інституції.

Всіх друзів з ЗДПА і Канади прошу гроші переслати на адресу: Prof. Adam Antonowycz, 2102 W. Chicago, Chicago 22. Ill.

Друзів з Европейських країн прошу гроші пересилати на адресу: Dr. Iwan Jarosch, München 23, Wilhelmstr. 6/III

Про вислід вплат і пересилок грошей для НТШ повідомимо окремим комунікатом у пресі.

Адам Антонович

Жертводавці з Америки: проф. Антонович Адам 20 дол., інж. Яницький Володимир 10 дол., Матвіїв Ярослав 10 дол., Молочій 10 Іваник Володимир 5 дол., Олій-дол., Блонарович Лев 10 дол., мґр. ник Марія 5 дол., проф. Пасіка Микола 5 дол.

Із продажі ганчірок 302,60 нм., д-р Ярош Іван 100 нм., Король Володимир 10 нм., Кордуба Клявдія 15 нм., Квасницький С. 10 нм., Вертипорох Ярослав 5 нм., Шиб Йосиф 5 нм., Хома Йосиф 5 нм. Дячок Григорій 20 нм.